

સન્માર્ગદર્શક.

ગુરૂવીર

શુધ ગુજરાતી ભાષાથી

કકરભીમજી રવજી.

ભાગ

૧ લો

દોહરો

પાપકે પ્રતીગતી મમતીયડી આગહાંય;
મીઝાનિં ભમ દાળવા સનમાર્ગે ઈશીય.

મુંબઈમધ્યે,

“જાનદીપક છાપખાનામાં” શા ઉદ્દેડાખામ
શીવજીએ છાપીઆછે. શને ૧/૭૩

કીંમત રૂ. ૧૧=

શાન્માર્ગ દર્શક.

ઈશ્વર પ્રાર્થના.

મંગલાચરણ.

શાદ્દલ વિકીડિન વત્ત.

આરાધૂં અવિનાશિ હથ પ્રથમે, પરમેશ પ્રીતે પઠું.
વિશ્વાધાર વિશાળ વિશ્વ પતિને, સાષ્ટાંગ ચણે પઠું.
પ્રીતેથી પછિ પ્રાર્થૂ જગતજનની, સિદ્ધે થરી શારદા;
ત્રીણા પુસ્તક ધારિણી વિનયથી, હુંસાસની માસદા. ૧
જેને છે જસ આદ લોક સ્થળમાં, દેવો સહૂમાં અતી.
બાસાદીક વણિ વાલ્મીકિ મુનિને આપી પ્રસાદી મતી.
જેથી ત્રંય યુવાવિધા જનનિતે, મોટાજ મોટા બહું;

વેદો ભારતને પુરાણ રમિયાં, તારી કૃપાથી સહુ. ૨

બાવે ભારતિ બહિત હું અતિકરે, વાણી રસાળી બહુ.

તેવી તૂંકર પ્રેરણા પતિતને, દે માન ગૂઢું ધણું.

બોળા ભાવિક બાન સાનતજિને, બહેન બૂલ્યા કરે;

મિથ્યા વાદ વિવાદ મૂરખ કરે, જાણે પશુને ખરે. ૩

ધર્માચાર બિમાન મોહ મદથી, મિથ્યાજ રાખે જોરે,

વતેતે વ્યભિચારિ દંભ ગુરથી, દંડાધ દુઃખે ઝુરે.

તેનો આ શુભ દાખણો સરવને, દેવાજ દેમાં મલી.

માયુ આજ નમાવિ શીશ પુણને, વાણી બહું શોભતી. ૪

૫૪૦૬

સંસ્કૃત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

ગુરુસ્તુતી.

શ્લોક.

બ્રહ્માનંદં પરમસુખદં, કેવલં જ્ઞાનમૂર્તીં
 દ્વંદ્વાતીતં ગગન સદૃશં, તત્ત્વ મસ્યાદિલક્ષ્યં
 એકં નિત્યં વિમલ મચલં, સર્વધી સાક્ષિ ભૂતં
 ભાવાતીતં ત્રિગુણરહિતં, સદ્ગુરું તંનમામિ

‘બ્રહ્મરૂપુ આનંદ પામેલ. અત્યંત સુખ આપનારા. કેવળ
 જ્ઞાનની તો મૂર્તીજ, દ્વૈત ભાવથી રહીત એવા. અને આકા-
 શવત નિર્મળ એવા. અને તત્ત્વ મસી એવો જોમ્હા. વાયે
 કે કરીએ ઉપાએ તે. એક નીત્ય મળ વગરનાં અને
 અચલ શરવ પ્રતીનો સાક્ષીરૂપ ભાવ અભાવથી
 અને. એવા ત્રણ ગુણથી રહીત. એવા જે સદ્ગુરુ તેને
 નમુંબું. ૧

ત્રિભંગી છંદ.

તેં ગુરુપદધારયા અધમઉધારયા સેરસુધારયા બહુસારા ॥
 સહુત્રોતાસારયા માનઉતારયા જીવનમુક્તકરી તારયા ॥

મન પ્રેમ મગન કહું ધનધન્ય અમુલ્ય સ્તન ગુણોં તારા ॥

જ્યન્ને કરશન સદાપરશન પ્રકુલિતમન ગુરુમારા ॥ ૧ ॥

નિત કથાપ્રસંગેં સરસઉમંગેં રેડતરંગેં રસધારા ॥

શુભ ગંગતુરંગેં છંદસુરંગેં સંગેંસંગેં ગુણસારા ॥

એસહુસતસંગેં પ્રભુરસરંગેં અદ્વૈતરહના રહનારા ॥

જ્યન્ને કરશન સદાપરશન પ્રકુલિતમન ગુરુમારા ॥ ૨ ॥

અગણિતનરનારી બોધજીતારી વસ્ત્રામારી તેંતારી ॥

તુંગસ્થસંસારી એકવ્રતધારી શહુદુનીઆપર ઊપકારી ॥

એ અમૃતવાણી અમિરસજાણી પાનકરે પ્રભુતાંખારા ॥

જ્યન્ને કરશન સદાપરશન પ્રકુલિતમન ગુરુમારા ॥ ૩ ॥

સહુપંડિતભૂષણ રંચનદૂષણ અંગઆભૂષણગુણ સારા ॥

સહુસંદેશારી અનુભવસારી મુક્તકર્યાંનિ જનાંખારા ॥

વેદોક્તસભાપર અમલછ સહુ શ્રોતાનાંકાર જસારયા ॥

જ્યન્ને કરશન સદાપરશન પ્રકુલિતમન ગુરુમારા ॥ ૪ ॥

આડત્રિપુંડ્ર બાલબિરાળે રૂદ્રાક્ષ ઉદ્ધરધારી ॥

ઘટઘટઘટઘટ્ઘાનગૂઢાવે પુર્ણપ્રભુકાવ અવતારી ॥

મમતારેવસ્ત્રના રચનહીજન શહુ શત્રુમનથી મારયા ॥

જ્યન્ને કરશન સદાપરશન પ્રકુલિતમન ગુરુમારા ॥ ૫ ॥

મોઠાસંન્યાસી તીરથવાસી વેદઉપાસી રહેસંગેં ॥

આતમઅવિનાસી અખિલખિલાસી નિત્યપ્રકાસી નેરંગેં ॥

બદનહૂંઝાસી અંબુજહાસી સીંચતઅશ્વત મુખદ્વારા ॥
 જ્યન્નેકરશન સદાપરશન પ્રકુલિતમન ગુરમારા ॥ ૬ ॥
 ગુર માનતમારે ગુપ્તનગાડે વેદવગાડે નગારા ॥
 શહુ મુતિસાંખ્યભરે જગમાંડાય હગેનકોડી હગારા ॥,
 રાતદિવશ અભ્યશ શશોનેમથી મથિમથીમથી મથનાંરા ॥
 જ્યન્નેકરશન સદાપરશન પ્રકુલિતમન ગુરમારા ॥ ૭ ॥
 મન મોહનિવારણ બવજલતારણ સદ્યવિચરર મુણીતારા ॥
 અત્યંતભાવેં સરળસ્વભાવે છંદરચ્યાં એવાસારા ॥
 પ્રભૂનાંખાના રહેનછાના ભીમેંજાપેં નિરધારયા ॥
 જ્યન્નેકરશન સદાપરશન પ્રકુલિતમન ગુરમારા ॥ ૮ ॥

કુપદ બજબાશા

રામસમેઆનુસાર (આશાવરીશાંરંગવગેરે)

અજર અમર ઓંકાર ચર અચરન ભરત હાર
 અચલ અમલ કરન ધરનિ ધરન ચરન બંદો
 અગતિત ગુન ગનેન જાત પ્રબલ બુદ્ધિ બલ આગાધ
 મુર નર મુનિ રહત જાહિ ત્રિભુવન પતિ બંદો

ધટ ધટ ધટ ધટિત રૂપ અખિલ 'ધંધાડ બૂપ
 યૌદ લોક મય સ્વરૂપ નિરર્જુન પ્રભુ બંદો
 સાર માત્ર વૃંજ સાર નિરંજન નિરાકાર
 નારાયણ નિર્વિકાર સદા કાલ બંદો

દોહરા

નવિન ગ્રંથ કથિતા નવિન, નવિન કથન ગદ પાદ;
 નવિન તાન સુર ભેદ થી, રચ્યો સુ ગ્રંથ આપ્યાદ ૧
 જુગ નવિન નવલો સમે, નવિન સમનો સાજ;
 નવિન નવિન રચના રચી, નવિન કરો શુભ કાજ ૨
 માળી વણ ગુણ કો કલે, ગુણિ વણ કલે ન તાન;
 મુરખ વણ અપમાન નહિ નહિ પંડિત વણ માન ૩
 ગુણિજન નો ગુણ શુ કરે, જાં મુરખનો જોર;
 જુઓ યવનના રાજમાં, પંડિત ચારે ઢોર. ૪
 અર્થ ન સમજે એક તે, તર્ત પડે તકરાર;
 અનુભવિ નહિ આતમતણો, સૌ મુરખ સરદાર. ૫
 વાણી વિમળ વેદાંતની, કવિપે કરી ઊચાર;
 સંજન યોતા મુમઝરો, મુરખ રાખે ખાર. ૬
 નથી અદેખઈ ધરણા, કદી કોઈથી વેર;

સજ્જન સંકટ કાપવા, કવિએ કર્યો ઢંઢેર.

૭

જોતાં જીલમ જરૂરનું, જડ પથ પામે ત્રાસ ;

પરનું સંકટ જોઈને, કરે મૂરખા હાસ.

૮

સત મારગ સમગ્રાવિના, અન કહિ અળગા થાય ;

જેમ જીંદાના વાંદરા, શીખવ્યા નાચે ગાય.

૯

રવિનાં મેર જીતવા, કરે વાગળાં સોર ;

ધરમ ઠગો કળિ કાળતા, ધાલે ગુરૂનો ડોળ.

૧૦

જિય પુરૂષનો ડોલ લઇ, કરે નીચનું કામ ;

કુંભી પાછે તે પડે, પાપી ખોર હરામ.

૧૧

દેખે સૌ દ્રસ્ટી વડે, દુઃખ બધો દેખાવ ;

૧૨ ટક ટક ઊભા સૌ જીએ, જેવા ખાજીરાવ.

૧૨

મરને મર કેતાં મરે, બરમે બરમ્યા વીર ;

મોટા મોટા માનવી, પિયે પોતિયાં નીર.

૧૩

શૂંછે કુદજ ગુસાંધની, શૂંછે ગુરૂ વિવેક ;

બે વાતો સમગ્રા વિના, કોકટ રાખે ટેક.

૧૪

મોઢ મોઢાં ખાંધિને, મોઢા ચાલે જમ ;

ખાડામાં પહેલો પડે, પડે પાછલા તેમ,

૧૫

છતૂં જાણિ છાનારહે, કરે પાપિનો પક્ષ ;

તે બવસાગર શૂં તરે, નથી સદગુરૂ લક્ષ.

૧૬

- કામ ક્રોધ મદ લોભથી, માયાનાં આંકૂર ;
આશા અનધડ અંતરે, તૃષ્ણા સરિતા પૂર. ૧૭
- ધાલી પીછાં મોરનાં, બલે કાગડા જાય ;
શાણા નર સામા રહે, મૂરખ દુષ્પિયા થાપ. ૧૮
- આરાધૂ અવિનાશિને, સો સો કરે સલામ ;
બવસાગર તરવાતણું, દો ભાળાને બાન. ૧૯
- ભરમાયા બટકે બહૂ, જોતાં આવે ત્રાસ ;
કરે વિચારો તે તણા, જેમ ક્યો હરિદાસ. ૨૦

એક હરિદાસ નામનો વાણીઓ ઉજ્જૈન નગરીના રહેવાસી
હતો તે નીચેની સ્થિતી પ્રમાણે વર્તતો હતો.

હારીગીત છંદ.

ઉજ્જૈય નગરીમાવશે હરિદાસ શુભ મોતીતણો
જડજ પટ ધ્રુવી ચારનો શંધિભર્યો મનમાગણો
માઠી લીએ મણુ હાથધોવા શનાન શાત શમેકરે
અનકુલ ધર્મો પાડતો અભીમાન અંતર માધરે ૧
નતદાન પુન યથા કરેપણુ વર્ય જોવોવાપરે
શમજેન પાત્ર કૃપાત્રતે અનમાન કરતા મનદરે
શાદન શદ્ય પ્રપંચના બક્ષિત કરેજન જાણુવા

નવનથ શેવાશેવતો બીવેક બહાર વખાણવા ૨

મોટા તિલક માળા ગળામાં, સાઠ છાપા ચોડતો ;
બટકાય ઠામો ઠામ, ભૂલ્યો રોજ રસ્તે દોડતો.

ગિત નેમ પૂર્વક ઊઠિને, પરભાત વનમાં પર હરે

ફૂલકુલ લેવા પ્રભુ અર્થ, શેવા શરવ હાથે કરે ૩

પ્રત પાળતાં હરિદાસને, બહુ વર્ષ ત્યાંવીતી ગયાં ;
વીતી યુવાની વાતમાં, કાળો કરી વૃધ તે થયાં.

એવા સમામાં એક દાડો, આમતી કૌતક થયો ;

હરિદાસ મૂકીવાસ, અરધી રાતનો ઊઠી ગયો. ૪

ફૂલ પત્ર કાળે પરહ્યો તે રાત મારગ ભૂલિયો ;
અતિ અમિત થૈ એવે સમે, હરિદાસ ત્યાં ઊધીગયો.

ઉઠી પ્રભાતે જોયતો, જંગલ ધૂણું નજરે પડ્યું ;

દેખાવ જોતાં તેતણો, હૈંડૂંજ તેતૂં ખડ ખડ્યું. ૫

એકદાદાડો હરીદાસ અરધી રાતે અમકીને ઉઠ્યો કોન-
જાણે તેને ચાંચણુ કરડ્યા હથે કે શું તેથી તેને ઉંધ આવી
નહીં અને મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યો કે હવે રાત થોડી
રહી હથે માટે આપણે કુત્ર વીણવાને ચાલતા યાદ્યએ તો
ઠીક એમ વિચારી ને હરિદાસ કુલગી જોલી ઉપાડી ચાલતો
થયો. આગળ જતાં અશીમના જોકામાં રસ્તો ભુલી ગયો
પછી જ્યારે તેમને ઘેન ઉતરી ત્યારે મોટો અધાર વન નજરે

પડ્ય અને સિંહ મિત્રા વગરે મોટા જનવરોના આધોર
શબ્દ કાને પડવા લાગ્યા. અને હરિદાસ મનમાં ખીતો થયો
વિચાર કરેછે કે આજ તો રખે શ્રી ઠાકોરજી ગહ લોકમાં
લહ જાય (એટલે તેને પોતાના જીવની ભારે ધાસ્તી લાગી
તથા તે રાત્રીના ત્યાંજ પડી રહ્યો. ને શવારના ઊઠીને જીએ
તો, આવો દેખાવ જોએ.

ઝૂલણા છંદ.

ઊગિયો ભાણ, આકાશમાં એ સમે, જ્યોતિ પ્રગટી હરિદાસ જાગ્યો
દેખિ દેખાવ, દારંણુ, જંગળ તણો, અંતરે કંપવા આપ લાગ્યો
ગિરિ શિખરે યુક્ત, ઢેર માટીતણા, આડિ ઊંચાણુ, પાતાળ ખાડી
આકડા ખાવળાં, લીમડા ખાખરા, ઝાંખરા ભાંખરા ઝુડ ઝાડી ૧
હેમ મીશાલ, તંબૂ તણ્યો આભમાં, ચંદ્ર તારા કળા આસ્ત પામી
વાદળાં પરંહ્યાં, પ્રાણિયો પોશવાં, રવિ કિરણુ આવિ રહિ આંખસામી
હોર મીઠી ધણી, વાય વાયૂ તણી, પ્રાણિનો પ્રાણુ ઊલ્લાસ પામે
વન તણા ખગ મુગો, ખાજને ખાજતા દોડતા દેખિયા ઠાંમ ઠામે ૨
ધાર ઝૂંઝૂં ઝરે, ધાસ ગાયો ચરે, વાગળા કુવડ બયભીત નાસે
હરણુ હરણી તણા, ઝૂડ સાથે મળી, આવિ ઊભાં રહ્યા આંખ પાસે
યૂથ હસ્તી તણા, હૂર દસે ધણા, સિંધના શબ્દ બેકાર ગાળે
વાંદરા જોષ, હરિદાસને આવતો, પૂછડાં ઊચકી નાચ નાચે ૩

કાગડા કર્કરે, ચક્રિયો ચર ચરે, માખિયો મધતણી ડંગ ચોડે
ખાજ શીઆ હિઆં, ગીધ શમડા મળી, જીડિ આકાશમાં તાન
તોડે

ઝાડિના જીવે, જોતાં જીગત યાયનૈ, દીડના ટોડ વરસાદ પેડે
કોડ જાંતૂં તણે, નાથ જોતાં વળે, એક હરિદાશના પાય હેડે ૪

એવો. માહા બયંકર આધોર વનનો દેખાવ જોઇને
હરિદાસને ધણી તરેની ચિંતા જીતપન થઇ ને મન
માં સોચ કરેછે કે હવેકુ મારે ઘેર કેમ પોહોમીશ.

હુસાળ છંદ.

જોઈઝાખો થપો, ત્યોંજ જીમોરહો, વદે હરિદાસ પ્રભુકેમ થાસે,
પિકટ વનમાં વહ્યા આવિય આપણે કહો હવે આજ ગરકોણુ
નહાશે

રાજનો ભાગ પ્રભુ કેમ આરોગસે આરતી કીર્તનો કોણુ ગાસે
પિરશિને થાળ બેઠી હશે પ્રેમદા છોકરાં એકલાં કેમ ખાસે
એમ વીચારમાં થઈ ગયો વેખજો હે પ્રભુ હવે ધર કેમ જાસૂ
લડ થડે દેહને હાથ પગ થર થરે આંખમાં ધાર ચોધાર આંસૂ
પંથ જી જજેણુનો કોણુ દેખાડસે ભામીયા કોણુને પૂછિ થાસૂ
એમ વીચારિને ધીર મન ધારિને જોણું જાંચે ચઢી આડુતસૂ
કોકિ જમીકરિ દૃષ્ટિ નીચીધરી તો નજર જઇ પડી સ્વરછ ડામે

હરિત ભૂમી સધન કુંજ બેવર ધરા ચિત્ર વિચિત્ર ઋષિરાજ ધામે
 માલતી મોગરો કેતકી કેવડો ફેર ફરકી રહી નાક સામે
 સ્વર્ગ થી શોભતી રૂડી રચના ધણી માનવી મનં ગૃહાસ પામે
 જાંણિઋષિધામ મન આવિગઈ ધર્ષા કેમ મારા થકી ત્યાં જવાસે
 જોગિ જંગળ તણો હોય અનમાર્ગી શીશ જઈ કોણ તેને ધુણાસે
 આપણે જઈ જોગી કને ઊભશૂં પૂછશૂં પંથ તો વાત થાસે
 વરકતો જાણસે વાત જોગી તણી તો તિયા આપણી લાજ જસે
 એમ વીચારતો મરમને મારતો જોગીની પાસ પણ જરૂર જાવુ
 આપણે કામ એના થકી કેટલું પૂછિને પંથ ઝટ બહાર થાવુ
 અબર નહિ આપસું કોઈને આંતથી કાલજે કૃષ્ણા શ્રીકૃષ્ણ ગાવુ
 એમ વીચારતો પંથમાં પરહયો આવિયો છેક ઋષિધામ સામે

હારિદાસ રૂક્ષીનો એવો રમણીક આશ્રમ જોઈ ને મનમાં
 ધણો ઉદ્દાસ તો થકો એક વૃક્ષની નીચે ઉભીને જોયાં કરેછે તો
 આવો દેખાવ તેને નજરે પડતો હતો

છંદ તોટકો

સુનિ આશ્રમ જોઈ વિચિત્ર ધરા
 પ્રપુલી દ્રુમ બાર અઢાર લતા
 તન શાંત થયો હરિદાસ તણો
 મન રંજન મારગ જોઈ ધણો

કહલી વન જંબુક અંબ તણા,
ફળ જાફળ શ્રીફળ સુંક ધણા;
ફણસો અનનાસ સિતાફળ જ્યાં,
હરિ દ્રવ્ય અંજીર ગફર્જન ત્યાં. ૨.

ફલ વાડિ તણી રમણી રમના,
નવ રંગ ખિરંગિત ફૂલ ધણા;
ખહુ ડોલર ખોલ થરી તુલસી,
જ્યુધ જાધ ગુજાખ ધટા હુલસી. ૩.

ગુલ પાસયિ વાસ ચમ્બલિ બલી,
ચરચાપિ રહી ચિત અંપ કલી;
નવ પલ્લવ નાગર વેલ ફળી,
રણિ આમણિ હેર લવીંગ કળી. ૪.

સુક સારસ હંસ ચકોર ધણા,
મધુરા ટંજોકે સુર મોર તણા;
કપિ જંબુક શીશ મૃગાર્ષિ પતિ,
બહરા સજ્જા મૃગ એક મતી. ૫.

મન રંજન માન સરોવરમાં,
જળ નિર્મલ ક્ષીર સમુદ્ર સમાં;
સરિ આત સદાવ્રત સાધુ તણા,
જન આપિ કરે વિશ્રામ ધણા. ૬.

એવો ધામ જોઇને હરિદાસ ધણો પ્રસન્ન થઇને મન-
માં વિચાર કરેછે કે આપણે તો એટલા દાહાડા એમ
જાણતા જો પૃથ્વી પર કોઇ સાચો મંત પુરૂષ હશેજ નહી
પણ આ તો ખરેજ જોયો વેદ પુરાણોમાં વર્ણન થાયેછે તે-
વો જ જોગેશ્વરનો આત્મ જોવામાં આવેછે વાસ્તે આ-
પણે આપણા મનની બધી જાંતી મુકીને જોગેશ્વરની
પાસેજી તને બોલાવીએ તો કોઇબી ઘેરે પોહોચવાનો માર-
ગ નીકળશે એમ વીચારી જોગેશ્વરની પાસે નમન કરીને કહેછે

૫૬ રાગ આસા

મારા જોગીજી હોરાજ, તારાદરજ પરસ બલીહારી

મામરા જોગીજી ટેક

ચંદન માલ ગમે મૃગ છાલા શેલી મૃંગી સારી

પાંચો કેસ પ્રકુલિત કાયા જટા જીય સિર ધારી—મારા. ૧

નેતાં મુંદ વાધબર ઝોઢે બેઠે આસન મારી

અંગ વિભુતી ડગમગ ડમર લાગી હરિસોં તારી—મારા. ૨

બદન કમલની કાંતી ઉપર સો દધિશુભ દર્શ વારી

આજી જીસાસ રંચ નહી એચે સજ સમાધિ ધારી—મારા. ૩

જોઈ દિગંબર સિધિલ થયો મન જાંતિ ઘીધીરાચી

તન મન પ્રાણ કરી નોજાવર ભીમા નાજે વારી—મારા. ૫

દોહરા

જોઈ રૂપ જોગી તણૂ ગદ્ય અંતરની રીથ

હરી ઘાં શહૃષો ધણો હેતે નામ્યું શીશ.

કર જોડીને વીનવે મુનિવર કરજો મહેર

મારગ દેખાડો મને પોચું મારે ઘેર

સુણી શબ્દ હરિ દાસનો તજ્યું જોગીએ ધ્યાન

હેત કમો હેડે ધણો આખ્યું આદર માન

હરિ દાસના એવા વચન સાંભલી જોગેશ્વર સમાધી
કેતારી હરિદાસ પ્રતે કહેછે

બાણાશુર બઠોઆશનદ્રદવાલી (એરાગનોછે)

જગ્યા જગ્યા જોગી તૂટી તારી

જોયું જોયુ અરધી કરાક્ષ જીવાડી

આડી દૃષ્ટે આવી ચઢ્યો હરિદાસ

જોગેશ્વર હરખી પામ્યા બિહાસ ૧

બાપે જોગી ધન ધન બામ અમારાં
 કૃપા કીધી દીધાં દરથ તમારાં
 સચ્ચિદાનંદ સાક્ષાત અક્ષરવરૂપ
 વ્યાપી રહ્યું અંહ્યાડમાં ગુણ રૂપ ૨
 આપો ખેસો આછે તમારું ઘેર
 તમે અમે સરખા, નથી કંઈ ફેર
 કરો સ્નાન માન સરોવર માંએ
 પેરો રૂડાં પીતાંબર વૈષ્ણવ રાએ ૩
 ચચો ચંદન ચઠાવું કુલ હાર
 રૂડા ફળ પત્રકરો ફળ આહાર
 વદો કંઈ વેદ વેદાંતની વાણી
 પુરણ અંહ સર્વત્ર વ્યાપક જાણી ૪

એવા જોગેશ્વર ના વચન સાંભળી હરિદાસ મનમાં
 ચમકી ગયો. અને પંચા તાપ કરવાલાગો કે આ જોગે-
 શ્વર શુ બોલેછે એકાંચ હેવાન જેવો માણસ બાગેછે હું
 તેશું: અને પુરણ અંહ તેશું હું તો પાપી ગુમ્મ એક મા-
 યાનો કીડો દસાધીદાસ છું માટે એ મને પરમેશ્વર કહી
 ચડાવેછે તેથી એને કોઈ વાતનો મતલબ હશે તેથી એવો
 અને ચડાવેછે એમ પંચાતાપ કરતોયકો હરિદાસ

પામર પાપી તૂ કેને બંકે છે, બૂલ્યો પોતાનું બાન. પ્રાણિયા. ૧
 સાઠ વરસ પાણીમાં ખોયાં, પામ્યો નહિ 'વ્રક્ષ' માન. પ્રાણિયા. ૨
 સદચિત આનંદ સ્વરૂપ તારાને તું કે છે પાપી ખુબામ. પ્રાણિયા.
 કેળી વીરા તને ડોણે બરમાવ્યો કહિ દે તેનું નામ. પ્રાણિયા. ૩
 દુર્બુલિઓને ગુરૂ કિંધ્યો, બગડ્યું તારું કામ. પ્રાણિયા.
 ફરા કુટડા યધને ફરે છે ખાવા દામ તમામ. પ્રાણિયા ૪
 સેવા સાધન તુજ ગુરૂના, ખાન પાન ગુલતાન. પ્રાણિયા.
 એવા ગુરૂને તર્ત તજીદે, યાસે તોજ કસ્યાલુ. પ્રાણિયા.

દોહરા

મુણો વચન મુનિવર તણા ખોલ્યો તહિ હરિદાસ
 મિથ્યા વાદ તમે કરો બીપજે નેથી હાસ
 ગુરૂ નિદા કરતાં તમે બગરિક બાજે આજ
 મોટા શહુ માનીગઆ માટે ગુરૂ મહારાજ

હરીદાસ એવા મુનીના વાક્ય શુણીને કેછે મહારાજ તમે
 મિથ્યા વાદ કા કરો આપણે શરીઆત જાણના હસુ તોપણ
 કાઈ મોઢેથી કેવાયે કેમ કે આપણી ટેક છુટી પડશે વા-
 શતે શાત્રના વચન છે ને નેવા હોએ તેવા ગુરૂને પરમેશ્વર

ગાણી શખી બાવ રાખવો આપણે તેના દાશનાદાશ
રેવો તન મનને ધન અરપણુ કરવા કોઇ વાતે એથી અંતરા
ય રાખી એતો ફતવની થાઇએ.

છંદ ભુજંગી.

હથેલો કદાપી ગુરુ સંત એવા, તથાપી તજસે નહી દેવ તેવા
સુધર્મે કુધર્મે ગમે તે વિચારો, ગુરુની અનીતી રદેમાંન ધારો ૧
ખરી વાર્તા અંતરે સર્વ જાણે, અજાણ્યા બનીને હિયા ધૂટ તાણે
ખરો થાયછે તે થકા તો બિગારો, ગુરુની અનીતી રદેમાંન ધારો ૨
ગુરુની અનીતી જીએ તેજ પાપી ગુરુને કહે ને ખરો તે સરાપી
પરા પૂર્વનો છે ખરો એજ ધારો, ગુરુની અનીતી રદેમાંન ધારો ૩
ભલે સ્વાર્થી કે હથે ક્રોધિ કામી, લુચા લાંચિયા કે હથે તો હરામી ૪
ભરોસે રંહી ટેક તેની વધારો, ગુરુની અનીતી રદેમાંન ધારો ૪
ગુરુ ખે મુંખી તે પડે કુંભિપાકે, ગુરુ ખે મુંખી તે ઘણા દુઃખ સાંખે
ગુરુની કૃપાથી સડીગ્યો સુધારો, ગુરુની અનીતી હિયામાંન ધારો ૫
ગુરુની દયાથી ભલા ખાન પાન, ગુરુની કૃપાથી વંધે ધન ધાન
ગુરુની દયા તો વિશેષે વિચારો, ગુરુની અનીતી રદેમાંન ધારો ૬
ગુરુ તાત માતા ગુરુ ખેન બાત, ગુરુ શોત્ર જીભ્યા ગુરુપ્રાણુ ગાત
ગુરુની કૃપાથી વધવા સૌ વિકારો, ગુરુની અનીતી રદેમાંન ધારો ૭
ગુરુ દેવ દેવી ગુરુ પ્રાણુનાથ, ગુરુ શુદ્ધ સેવા ગુરુ અંત સાથ
ગુરુને નિદે તે પિયે કામ પારો, ગુરુની અનીતી રદેમાંન ધારો ૮

હોહરા.

અવણુ કરી ઝંધી રાજ્યે ઊતર આપ્યો તર્ત
ભાળા ભાવિક ખાત તૂં સમજ્યો નહિ કંઈ વર્ત
સંત ગુર નહિ દુજ તણો ફેડે ગર્વ ધાર
ફરની હોડી કરી કોણ ઉતર્યો પાર.

એવો તેનો વચનશાબલી રશીરાજ ગણ્યા આશ્ચર્યપામી તેને
કે છે હે ભાઈ તે કંઈ તે વાત ઠીક પણ એ વાતમા કારણ (૨)
છે નો ; ઉપજા વિશિષ્ટોમા યેથી કેટલાક વિશિષ્ટો શારા ક-
આતે બધા શારા ગુણવારા ગુર્યોને વાચતે છે પણ તારોતો
મત એમજ કે ગુરના ગુણુ નોઆનુ શુ કામ છે તારે તો પછે
તારો માન તો વરી બધા શાસ્ત્ર કરતાં પણ વીરધ થયો તારે
તને કેવાનુ શુરુ પણ તનેજો શારા ગુણુવારા ગુર્યોના ગુણો
શંભલાવુ નો કંઈ મારી વાતપર તને વીશવાસ નથી તો
ખીજા શાસ્ત્રો ગીતાજી વેદત શ્રીમદભાગવત માયથી દાખલા
કાડી આપુ તે પર શારી પટે લક્ષ આપીશ તો તને તરત મા-
ળમ પડી જશે નો ભાઈ શદ્ગુર શરવ ઉપાદીથી રક્તિ હોએ
તને કેવો પણ આતિ પ્રપંચી અભીમાની વગર બહોળ(૨)વર-

શના (૩) વરશના ઓને મંત પુરુષ કરી કહો તારે પછે શારાબ
ક્ષણ વારા શારા માની ઓનુ શુકામ છે શાસ્ત્રની રીત તો
આ છે પણ તારા મનમ્મ વાછે શાબલ તને શદ્ગુરુ અને
પ્રપંચી ગુરુઓના ગુણ શંભલાઈ તે વીચાર

શદ્ગુરુ લક્ષણ.

આન ધમમ શદાતન શીતલ, શાગર ચિસ્થિરતા પ્રાપ્તારે
શોભત ભૂશણુ માન મનોહર અદ્વૈત રૂપ હમેશ હિયારે
શીચશ્ય મોધજનો નિશ વાશર આભવ શાગર પાર હિતારે
લક્ષ વિલક્ષ સદા મનમે રહેવાયક વેદશપરુ વીચારે ૧
કામ ન ક્રોધ ન લોભ ન મોહન દ્વેષ કલેશ ખરેજન મારે
આતક નેમ લગી રટનામડિ હંચ ચકોર પિએ રસધારે
નર્મ શુધ ચરૂપ રટનત શર્વ વિકાર મનેજ નમારે
રંચ પ્રપંચન પાશ રહે હરિદાસ ગુરુ ગણુ એમ વિચારે

પ્રપંચી ગુરુ લક્ષણ.

કવીત મનહર.

તેને મામે કામગીના નેવા મોટા કેસ હોયે,

વાકડા અંબાડા કાને માલીઓના આંકડા
 જેની કોટે હીરે માલી રતન જડીત હાર
 જેને હાથેહે મનાન કોર પોચી શાકડા
 કેશરી કનારી કોર પોલી આરંગીને પેર
 મામ ઠાના જેવાવરીવરીહી ઢેવાંકડા
 જેના મનપર દારા ખરવમામ ગન
 ભીમજીને બાથે નહ તેવો ગુડો ફાંકડા ૧
 જેવા ગુર વેદથી શંકરથી વિરધ વદે
 જેવા ગુર સિંચોને શંતાપી પ્રવ કુટતા
 માટ પેમગન અપમાને અ પ્રશન થાએ
 ગટ ગટ ગટ ગટ વિશે રથ ગુટતા
 જેવા ગર અરની શકે ક્રમા ગરક હાંએ
 લુખડની વાત રહે રાતદહો કુટતા
 ગુલુ વોલુ અરવ કરીને બેથે જેઓ ગુર
 આપલુ કીલાલુથાયે એવા ઓથી છુટતા

જો બાહ તારા અ માનથી કદિ તને માર કેવુ ન ગમવુ હોયતો
 જોઆ મનોર શામીના કરેલા પદ અતાવુજે મહાદુરંદર વેદાંતી
 વદવાન થઇગએલછે તેજુલીરીતેદેહેછે કે જાશુધી તને પોતાન

રવરપનો લક્ષ્મી વિશ્વ બાલ સુખોને જઈશિગર કહ્યાયેપડેછે
 મુરતીઓપર આશતાછે તાશુધી તને શરે મારમકધી મલનારનથી
 તે તજીશતારેજ રસતેચડીશ

વર્ધશન્વનથીયઓરે તુ સ્વીધયુમાનમાગુમે (એરાગનેાછે)

૫૬.

રાગ સોરઠ

પ્રભુ તુને પ્રસન્ન તે કેમ થાશે તારી ઉલટી આલન જાય ॥ પ્રભુ ॥ ૧ ॥
 કૃષ્ણ સ્વરૂપ કહે પ્રભુ કેરે, તે શુભુતો નથી કાને ॥
 જગ ધૂત્યાના વેણુ શૂણીને ભટકછ રાને રાને પ્રભુ ॥ ૧ ॥
 માલ રોગ સંતાનાદિકની. માનતમા ધન નાખે ॥
 શિકોતર હનુમાનાદિકને હથ કહિ મુખ માખે પ્રભુ ॥ ૨ ॥
 કામ વિવશ પાંમર વિષયીને, દેવ ગુરુ કહિ માને ॥
 સોમણુ સાબૂએ ખર ધાયે, અન્ધ ન થાય નિદાને પ્રભુ ॥ ૩ ॥
 વૈરાગાદિકસાધન જે ગુરુ, પ્રભુ પામ્યા ને ખાલે ॥
 તે ગુરુ તો તારા મનમાહે, નહીપામરને તોલે પ્રભુ ॥ ૪ ॥
 જે વર અન્ધાદિક જોઈને, પ્રભુ કહિ પાવે ભાગે ॥
 ત્યાગી સંત મલે સાહામાં તો, અવળું મુખ કરી બામે પ્રભુ ॥ ૫ ॥

ડાહ્યુલે વેદાંત કથા તે, મન મારુથી ખીન્ને ॥
 શોભા અન્ન વિષય ચરમાને માન તાનથી રીઝે પ્રભુ ॥ ૯ ॥
 જગકરતા પાલક સંહરતા, સાક્ષીસધળે પોતે ॥
 બાહર બીતર ઘટ ઘટ વ્યાપક તેને તું નહી ગોતે પ્રભુ ॥ ૭ ॥
 આકાશાદિ ત્રીદે ભોકમાં અગણિત તન ઉપજાવે ॥
 કદપ જગે તેહોયે કેવો યે, કાંઈન મનમા લાવે પ્રભુ ॥ ૮ ॥
 કદપ જગે ખસાંડ તણાતન અગણિત પાળી જાણે ॥
 એકપત્તકમા સૃષ્ટિયાળે તું તેહેને નવ આણે પ્રભુ ॥ ૯ ॥
 સર્વે મનબુદ્ધિનો પ્રેરક, અલગ હો ન જણાયે ॥
 વણુ મેહેનત એ સધલા કામ, કરે નવ આવે જાયે પ્રભુ ॥ ૧૦ ॥
 નીંદ્રામાં આનંદ ભોગ આપી, સહુ ને સંતોડે ॥
 તેવાથી એ કામ બને તે, વાતન મનમાં તોડે પ્રભુ ॥ ૧૧ ॥
 સર્વ કાલ ને સરખો જાગે, કામન એવણુઠાણો ॥
 તે ઉપર તુને નહિ પ્રીતી, નિત્યમૃતક છે વાણો પ્રભુ ॥ ૧૨ ॥
 કરતાદિક ને કારજ સધળા હથ તણા કેહેવાયે ॥
 અદ્ય એકદેશીશું કરશે બુલે ક્યાં જરમાયે પ્રભુ ॥ ૧૩ ॥
 માયાના ચક્રડોખ વિષેજે, બહુ ખસાંડ રમાડે ॥
 તે મેહેલી તું અદ્ય સિદ્ધ પાસે જઈપાપ પછાડે પ્રભુ ॥ ૧૪ ॥
 ખસા વિષયુ સિદ્ધાદિક સરવે, જેથી ધર ધર ફુજે ॥

તે પ્રભુમૂકી ધાસદૂસને ઇશ કહી વું ને પ્રભુ ॥ ૧૫ ॥
 એથી ભાન નહીવુંતો પશુ, દેહોદં કરિ નાસે ॥
 કર્તા બોલો યદ્યદ્યો તેથી, પડીયોયમને પાશે પ્રભુ ॥ ૧૬ ॥
 ને દિન રેણુ જીએ છે સહુને, તેહેને વું નથી જોતો ॥
 ક્રોધ દેવ મત્રોની માલા, તાંણુછ રોતો રોતો. પ્રભુ ॥ ૧૭ ॥
 પેદા કર્તા જો કદી કાપા, પશુની કરતો તાહારી ॥
 તો દેવાદિક આડાઆવત, શું વું જોને વિચારિ ॥ પ્રભુ ॥ ૧૮ ॥
 તન જોખન પામી કૂંઠાં મન, ગમતો મારગ ધાઓ ॥
 આયુષ ખુટે પાછો પશુમાં, રૂઝલી શમાચો માર્ગો ॥ ૧૯ ॥
 જો પ્રભુ પૂણે પ્રકાશક સંધળે, ગુરુ શરણે જઈ ઠાણે ॥
 નરતન ચઠપટ આણું જાણે, પાંછો નાવે નાણે ॥ પ્રભુ ॥ ૨૦ ॥
 જોકર તે કર અરપણુ તેહેને, જે સચરાચર સ્વામિ ॥
 રાત દિવસ રહેમમતા મુકી, વું તેને ચિર નામિ ॥ પ્રભુ ॥ ૨૧ ॥
 વૈરાગાદિક સાધન થીસઅધ્યાનદંદ અલ્પ તપાસી ॥
 જો પામીશ તો છુટીશ તેવણુ રહેશે કામખવાસી ॥ પ્રભુ ॥ ૨૨ ॥

દોહરો

મુણનાં ચપ્પ મુહામણા હસી પડ્યો હરિદાસ
 બાસે ભમ બાપો નમે અમે ગુરૂના ઘસ

સરસ નરસ નો સોધિયે દૂરે કુળની કાન
નારી સૌ નિંદા કરે ધેર યાય ધમસાન

એવા નાગેશ્વરના વાક્ય શાખલી હરીદાશ હશીને કેહે-
છે જુઓ મહારાજ ને વાત તમે કહતે બધી ખરી છે
મારાંથી કાઈ વેદાંત ખોટો કેવાએ નહીં પણ તમે તો કોઈ
શાકુ વેરાગીના પદ મને શંખલાવ્યા તે શાકુઓ વેરાગીઓ
અને "અમારા ગુરુઓને તોપરાપુરવે દેશ ભાવ માલ્યા કરે છે
તેને આપણે શુ કરીએ (કરશે તે ભરશે) આપણે તો હજી હમણાજ
જાતરામાં લાખ રૂપેઆ ખરચી આવ્યા જાણીએ નેમ તેમ
પરધામને પોચીજાઈએ પણ તમારી વાત ઉપરતો પદશા મા-
રા પાણીમાં ગઆ તેમ તમારી વાત પણ ખોટીનથી બધી.
ખરીજા છે પણ આપણે શુ ઉપાયઆલે મનમાં ધણોખદો શમજીએ
પણમાને કોણકૃએતો કેશે પથીછે વાચતે દાઢલીઉ કણથેતો પો-
તાના કાન આશે આપણને શુએ કરશેતે ભાગવશે આલો
મને મારગ ખતાવો મારાજ હુ ગણો ખેજર છક

૫૬

રાગા રાર્દમ તાલ ધીમે ત્રતાલ.

મારા જોગીજી હોરાજ મુજને મારગ દેખાડો મારા જોગીજીહો

રાજ—૮૬

અડધી રાતનો હું પથે પડ્યો છઠી,કુલગને કાજે ચાંલ્યો આલ્યો મા-

રંગ આડો મરા—૧

માન તમારું મને નથી ગમતું, ધાંટો તાણી તાણી મારી ખેડા કાગ

રાડો મારા—૨

અન મારગીથી અમે ધણા ડારિએ, તમે ધણી વાતે જિઆ અમને

સૂચાડો મારા—૩

હું અપવાસી ચાર દહાડાનો સંદેહ પડ્યો મોટો તેમ વૃતથી

મિથાડ્યો મારા—૪

ફક્ત ફક્ત તમારાં મને કામન, આવે પ્રતિષ્ઠા ન જાય મારી બસે દુહ

પડો

જોએશ્વર.

હોહાશ.

ખીક ધર ખીજ તણી પાડે કુળના નેમ

અર્થ બગાડે આપણો કહો જગર કેમ

મારગ મોટો મોસે છે વિરલા વાત વિચાર

રાગગોડી

- જીલમ જોગીએ જાપિયો—માહારાજરે-માહારાજરે
જેણે કોની નરાખી કાણુ—જોગેશ્વર રાજરે ૧
- ધ્રંલ બનવી દીધા મને—મહારાજરે
જીએ જંગલના હેવાન—જોગેશ્વર રાજરે ૨
- હું તો પામર પાપી જીવડો—મહારાજરે
મને રંચર નહીં શુધ સાન—જોગેશ્વર રાજરે ૩
- પૂરણુ ધ્રંલ ગુર માહરા—મહા રાજરે
જોને નટવરજીનું માન—જોગેશ્વર રાજરે ૪
- અમે એવું આગળજો જાણતા—મહા રાજરે
શિદ આવતા અને સ્થાન—જોગેશ્વર રાજરે ૫
- અમે અન મર્જિને એલખિએ—મહારાજરે
એની વાતન ધરિએ ધ્યાન—જોગેશ્વર રાજરે ૬
- જેવી તેવી ટેક ગ્રહી આપણી—મહાર-જરે
પોથી જાસું પરમ પદ ધામ—જોગેશ્વર રાજરે ૭

કોહુરા

જડની જડતાં જોઈને જોગી પામ્યો હાસ

અમાની નીપાસમાં રહ્યો દાસનો દાસ
વાંક નથી વૈભવ તણો ગુરુનો ગજબ ગણાય
ધરમ ઇગો કળિ કાળના ભભકે પૈસા ખાય

જોમેધર એની જડતા જોઈને વિચાર કરવા લાગો
આ તે આવો પથરજોવો માણસ કયાથી આવ્યો પરમે
ધરના ધરની કશી વાતની ખબરજ નથી કેવલ જેમ નરક-
નો કોડો નરકમાંજ સુખ માનેછે તેમ રખે આ કોઈ
કલીકાલના ધ્રુવ હરનારા ગુરુના ફાંસાંમાં ફસાયલ હોય વાસ્તે એને
પુછીએ તો ખરા કે ભાઈ તારા જેવા ખીજા વસ્તીમાં કેટ-
લા એકછે અને તે એને આવો અવકુ માન કોને ઉતાં-
ધું છે અને તેને પોતાના સ્વરૂપની ખબર નથી કે હું
કોન છઉં તે એને પુછીએ તેપછી એના પેટનાખંધા અંકુરો
ની માલમ પડશે

૫૬

ઓળખ આતમ રામ પ્રાણિયા ઓળખ આતમ રામ
ક્યાં જરમાણો આમ પ્રાણિઆ ઓળખ આ. ટેક.

તણ ખીક ખીજ તણી એક મહ ચિતધાર

મરણી

વસ વાયા લોકો વિત્રો સાથે ખડયો વાંધો (એરાગનીછે)

અચાની જીવડ મારગ જાને વીચારી

પામરછે વૃત્તી તારી—અચાની.—૮૬

મારગ મન જુખી વથ રાખો, ધન્દ્રી નાખો મારી

પરદારા સપને નહિ પરસો મુખે રહો સંસારી—અચાની ૧

ખીજો મારગ તજો બિજતા, અનુ ભવિ વાત વિચારી

પ્રાણી માત્ર મહિ પરમાત્મા નર્કલ પિતૃઅવિકારી—અચાની.૨

ત્રાજો મારગ તૂણા ત્યાગો સજો શાન્તો સારી

નીતી મા નિર્મળ મન રાખો રહંવુ ધીરજ ધારી—અચાની.૩

એથોં મારગ કરપરમારથ જોવી, શકતી તારી

પુન્ય કરો પૈસા પોતાના બાંખો, હાથ ખસારી—અચાની. ૪

પંચમ મારગ કરો કામ કંઈ, દુનિઆંને હુપકારી

પોત પોતાની કીર્તી કાઢો જે છે દૂરજ તમારી—અચાની ૫

જીહો મારગ ખીયો અક્ષરસ એકાગ્રે ચિત ધારી

મોહ માયાનું બાન તજીયો વર્તો વગર વિકારી—અચાની. ૬

સાતમે મારગ તને ઘસપદ જડતા નાખો ખાખી
 ધરમ હોને ધકો મારો વિધન ઘોરે મારી—અચ્છાની. ૭
 મારમ સાત મુનીના મોટા માય મોક્ષાની ખારી
 ધરમ હો સપને નહિ સમજેલીએ દીધા તારી—અચ્છાની. ૮

તો બાધ તને ઉપલા સાત મારગ ખતાબ્યા પલ્લુ તે
 સાતતો તારા મનમાં દુશ્મન જેવા લાગતા હશે કારણ કે
 ખાન પાન સારા પદારથો દુનિયાના વિષયમાં મુખ્ય માનેછે
 વાસ્તે તને મારીવાત ખીજોરાની ફાકી જેવી કડવી
 લાગેછે પલ્લુ ફિકર નહિ આ મનોર સ્વામીના પદનો ઊનો
 પાણી ઉપરથી પીજ તો તારા પેટના બેદમ રૂપી મજો
 બધા નિકળી જશે.

૫૬.

જોજોજોજોરે, ઊંધમતિ જન અપાર ॥ જોજોજોજોરે ॥ ૮૬ ॥
 સાચુ કુટ તણો કથો, મન ન વિચાર ॥
 અંધ અંધ જાયે, ચાલ્યા, અધિજ્ઞાની કાર, જોજો ॥ ૧ ॥
 દુષ્ણની પ્રમાન વાણી, સૂણેનહી ભમાર ॥

ભાંડ ભાંડ વેષધારી, તણે એતવાર, જોજો ॥ ૨ ॥

અમકાચિ છે આખર ને, લાજમાહારી સાર ॥

પ્રજુથી વિમુખ એમ, માને, ગદમાર, જોજો ॥ ૩ ॥

વેદ તેણા નામ માથે ધરે નિરધાર ॥

તંત્રને પુરાણ માને સાખી જેસુમાર, જોજો ॥ ૪ ॥

શૂદ્ર તણા ગુરુભાઈ જનોઈનો બાર ॥

નાહક ઉપાડે તેહેની, લાજ નહીં લગાર, જોજો ॥ ૫ ॥

આચારજરહિત આપા પંથીયા અપાર ॥

કાંપમાં વેદાંત ધાલી ફરે બારેબાર, જોજો ॥ ૬ ॥

કોળીનાળી લાવીમાંડે પુતલાનીહાર ॥

ધસમાની શીશનામે મુદના શરધર, જોજો ॥ ૭ ॥

ચોર ડગ છીનાલ જર, તણા ખહુદાર ॥

દેવધર માની જેસે મુડિયાનીહાર, જોજો ॥ ૮ ॥

શોભાવીના દેખે ત્યાંહાથી તર્ત બાગે બાહાર ॥

ધણી શોભા સાબલે ત્યાહાં દોડે બારેબાર, જોજો ॥ ૯ ॥

આંખ્યોં લાંલ કરી જેસે બાહાર ચોલી છાર ॥

જાત જાણ્યા વિના જઈ, સેમે જન હજાર, જોજો ॥ ૧૦ ॥

મનમાંથી નામદેવ, તાર્થના અપાર ॥

પેટમાટે પાખંડી ખાઈ, જંડા ઠારોઠાર, જોજો ॥ ૧૧ ॥

ગુટ માઠ ગાયે જાણી, ઇશ આપનાર ॥

પથર પૂજારી માને, કામના કરનાર, જોજો ॥ ૧૨ ॥

ગંગા આપ્યાં ખાંડમાં, કહે વાઢનો જ નાર ॥

તેહેને માને પણ નમાને, વેદનો પોંકાર, જોજો ॥ ૧૩ ॥

એવાતણુના વૃત કરે ને, કુટે બહુ પ્રકાર ॥

રાંડ્યાં મોહોટા જોતાં થાકે તોયે નાવે પાર, જોજો ॥ ૧૪ ॥

ભીખડાંમાં મોહો જોવાછે, દેવનો આકાર ॥

એવુ સુણી જોવાને બહુ રઝવે નરનાર, જોજો ॥ ૧૫ ॥

કૃષ્ણ કહે કર્મ છે, સકામતો અસાર ॥

તોયે શ્રાભા માનતાંમા ખોય ધરનાર, જોજો ॥ ૧૬ ॥

લોકમાં પુજવા ખમે ભુખ દુઃખ માર ॥

ગુરુ જોણી ઇશજાણ્યાં તણો નહીં આર, જોજો ॥ ૧૭ ॥

પથર માંડે ઉકરડાને કાઢાડવાને પાર ॥

લોક હનુમાંન માને જાણુતા ધરાર, જોજો ॥ ૧૮ ॥

ભાગી આવે ગામમાં તો ઉતરવા નહીં ઠાર ॥

ઢાંજીને સામિયે જાવા, હોકારા, હોકાર જોજો ॥ ૧૯ ॥

મંત્રે પૂજે ત્યાંહા ન જાગે, પગે ધરંજી નાર ॥

પાણીયો શય્યમારે ત્યાંહાં, આવે ધન્યમાર, જોજો ॥ ૨૦ ॥

કોરાબાણુ ખસે દોષ, આવે નહીં જોનાર ॥

કાંચ મોઢેરા બાપે આવે, સોકના અંબાર, જોજો ॥ ૨૧ ॥

ત્રીભે કહે હું સાધુ બ્રાહ્મણ, તપસી મતી સાર ॥

તેજ માને ખણુ નખણે ચોર સાહુકાર, જોજો ॥ ૨૨ ॥

જીતે હુતે હાથ ઓડે બીખારાં અપાર ॥

દાનપાત્ર જણી તેને આપે કુંદમાર, જોજો ॥ ૨૩ ॥

વીતલનેં ને પૂજે તેને પૂજે બહુ પ્રકાર ॥

સાચો પ્રભુ ચીધે તેથી કરે મારામાર, જોજો ॥ ૨૪ ॥

વિદ્યાવંત તીર્થતણે શકુંનો નહીબાર ॥

પાણી પહાણા ઓઠ્યાંકરે અમણુને મણુનાર જોજો ॥ ૨૫ ॥

ખાડેપેસે બેસેકોઈ પાયરી તરવાર ॥

ગંજેર બંગેર તેને માને, સિદ્ધ મદાર, જોજો ॥ ૨૬ ॥

અમક્રીપાસે લાલનિ અપ્યા, જાપો દીધિમાર ॥

અમક્રી દોલત દીકરા આપે કુણે ઓડીયારે જોજો ॥ ૨૭ ॥

અમકો કુતો પુનમ હિપર જાતરા જાનાર ॥

ઠાકોર નાથે કરજ આપ્યું સુપૈયા છોખાર, જોજો ॥ ૨૮ ॥

એવી વાતે સાંભળી, તેને માને રેડિમાર ॥

મંબારેનહિ વિષતણો; ચતિ ખલનાર, જોજો ॥ ૨૯ ॥

પંથને ખાખંડ એમ, મૂંઠના અપાર ॥

પ્રભૂથી વિષ્ણુની નીચમતિ આપનાર, જોજો ॥ ૩૦ ॥

તેથી પાછો ફરી બોલ, ગુરૂ તાર નાર ॥

દેહાદિક વિષય તણે તજ અહંકાર, જોજો ॥ ૩૧ ॥

ગુરુ વેદ થકી જાણે, સાક્ષીનાથસાર ॥

તણુ દેહ તજી પોતે પોહોએ અપારાપાર, જોજો ॥ ૩૨ ॥

જામ્યા સૂધી ભાગ બક્ષી, ધૃત કરે વિચાર ॥

પામેતે સત્વિચાદાનંદપ્રદા બનિવાર, જોજો ॥ ૩૩ ॥

હરીદાસ મહારાજ તમા મને ફાકી આવરાવોછો તેહુ
શું નથી સમજતો કે શું હું કહ્યું એવો ભાટતો નથી હ
પણુ શેર અનાજ ખાઉં છું મનમાં બધો સમજી છું પણુ
સમેકાલ કેવો આસ છે

કોઇને જો ખરી કહ્યુંએતો આપણા જીવર ભોકોધાધ
પડે તેઉપર એક કહી ભાશામાં કેવત છે (અએશચી ત અએમચી)
વાચતે હાલ એવાજ સમા છે કે તેરીભી ચુપ ને મેરીભી-
ચુપ હમણા આપણે ડાઆધધ કોઅને સમજવા જાઇએ
તો કેશ આતો કોઇ પંથીછે અન્યમારગીછે એમ કહ્યા
પણુ વીશે ગણાજ ખરાખ વીચાર બધ જાએ મહારાજ અ-
મા ગુરુ આની ગણીજ તરેની અનીલી જોઇ મનમા ગ-
ણા દબગીર જાઇએ પણુ શું કરીએ કેતા દરીએકજાએ તેથી
કેતાનથી આપણેશવાચતે કોએની ન બાકરીએ. (કરશેતેબરશે)

જેમજેશ્વર:—જેભાષ શાશ્વ કેવામા કાઈ પણ નિધ્યા નથી
કોઈપર જોડુ આળ મડાવીએ તેનુ નામ ન્ધાએ એવા ધરમ
શાશ્વતના વચન છે વાશતે જુગ શમજીએ ખર કેવુતે નિ ધ્યા-
નથી પણ આગ-લા ને વાસતે ઉપકારએ એમ શાશ્વતમા કહે-
બહેતે દાખલા તને પાછબથી શમજીવીશ પણ હાલ તને
મુધારય કળે તે શાંભળ:—

ગરવી

મુલ્ય વાંસજડી પેરણ થઇને લાગી વ્રજગી નારને. (એરાગનીએ)

ગરવી લા લોક ગુર ગમકારા સંત સરીખન જાણવા
હટ ટેક ગ્રહી જાણુ જનમ મરણના ફેરા તણવા ટેક
બટકયો લખ ચોરાશી કામિ. હમણા આગ્યો જીતમ કામિ
આવી વાળગ્યો અવેજે કામિ ગરવીજ:—લોક ગુર ૧

તેં ગુણુ જોયા વણુ ગુર કીધા. મુગે મૂગા ખાંધો દીધા
તને મારગ કેમ સધે સીધા:—ગરવી લા લોક ગુર ૨

સમજે છે તું સધળી રીતી ખહુ વાત ગઇ તુજ પર વીતી
થઇ દેશ વિદેશ ફજેવી:—ગરવીલા લોક ગુર ૩

તને દાશ પશૂ જોણે કીધા તે જાણે નહિ મારગ સિધા
તને પ્રેમ પિપાસ વિખ દીધા:—ગરવીલા લોક ગુર ૪

- મળી પાંચ બદુલેને મારે ગુરૂ વેધ પરીરે બલિચારે
તેનો મોક્ષ નથી જમને પારે:—ગરવીલા લોક ગુરૂ ૫
- તેને વળગી રયો તો તારા પલ્લુ હાલ થયે એવા સારા
માટે સમગ્રી ગણુ પોપારા મરવીલા લોક ગુરૂ ૬
- ખુબ ખાજ ગટર પૈસા રેણા ભરમે ભુલ્યા ગંગા છેલો
એવો ખેલ અનાડી કાં ખેલો:—ગરવીલા લોક ગુરૂ ૭
- શાસ્ત્રે પલ્લુ સાક લખ્યું એલું કદિ દાન નીચને નહિ દેવું
તમે ગળ્ય કરો ગુરૂના નેવું:—ગરવીલા લોક ગુરૂ ૮
- કરમાં દિવડો આગળ ખાંડો ત્યાં આખ્યો મીચી કાં ચાલ્યો
એવો મારગ અવળો શીદ ઝાલ્યો:—મરવીલા લોક ગુરૂ ૯
- શાધીલે સદ્ગુરૂ સન્યાસી જેને નહિ દમડી મારે આશી
બિપદેશ લઈ બજ અવીનાશી:—ગરવીલા લોક ગુરૂ ૧૦
- બિપદેશ ન જાણે અવિચારી કાપાને માને હું મારી
એવા અકલ વિતા ના અવતારી:—ગરવીલા લોક ગુરૂ ૧૧
- કવિએ કીધી કવિતા સારી બય મૂકી બલુનો નર નારી
તમે તનજો ગુરૂ દુષ્કારી:—ગરવીલા લોક ગુરૂ ૧૨

શ્લોક

ગુરો રપ્ય વિલ મસ્ય કાર્યા કાર્યા મજાનત
ઉત્પથ પ્રતિ યનસ્ય પરિ ત્યાગો વિધી યતે

ભાવાર્થ દોહરો

ગુરુ હોય ગરવી ધણો વણુ શુભ અશુભ વિચાર
વતે અવળે મારગે તજ તેવાને ઠાર.

શ્લોક

ત્યજેત્ ધર્મ દયાહીનં વિદ્યાહીનં ગુરું ત્યજેત્
ત્યજેત્ ક્રોધ મુલ્હી માર્યા નિસ્નેહા નાંધવા ત્યજેત્

ભાવાર્થ ચોપાઈ

દયા વિનાનો ધર્મ ન કરો, મૂઠ ગુરુ બણી પરહરો
સ્નેહ હીન ખંધુ નવ સળો ક્રોધ મુખી બાર્યાને તલો

જો બાપ આ પરમ શાશ્વત્તા વચનમાં શરૂ બળેલુ છે કે
ઉપમા ગુણવાસો ગુરુ શરવયા તલવો, તેને ખદ્દે શરૂગુરુ
ચાધી ને વચારથ સમજ તેવીજ તારો કીલ્મણુ સમજને
વાસતે ખરૂ કે બાપ ખરૂ કઆમાં કહ પાપનથી,

હુરીદાસ:—ઠીક મહારાજ તારે શાખલો જોશાયુ કેવામા પાપ નથી, તારે શા વાચતે ડગીએ કઈને પેટતો ઠારીએ અ માને ગુરુઓના શુખેતો: એટલા છે કે કેવા બેવીએ તો જનમારે। વીતીભએ પણ આ જયારથ દુખો ને હાલ અમારા ઉપર પડ્યાછે તે પણ બેશુમાર છે જીઓ મહારાજ તેઓની અનીતી અને દાંગાધ વીથે નો કેવા બેશીએતો તો પાર ન આવે એટલા દાખલા મળી શકશે, પણ તે બહુી હલકી વિભકતી છે તે પડતી ઝુકો પણ હાલતો તેઓની ત્ર બચાવીથે બક્ષ આપતા તેઓ પછશાના કેવા તો બાલયુ છે કે તેઓના ગરમાં પછશા આવતા હોએતો માલુશનો જીવ લેતાં પણ તેઓને લગાર ત્રાથ ન પડે જીઓ મહારાજ દે વને ખાને પછશા લીએ ને માજ મજ વચનમાં ઉપયોગ કરે હવે તે પછશા કેવા પ્રકારથી પડાવેછે તેની વિગત.

જીઓ મહારાજ એના પંથના ભીખારીઓ ને વરકરતો ના નામથી ઓલખાએછે ને ગેરેગેર રેજ જમવાને જાએછે તેના જમણુ ઉપર મોટો વેરો નાખ્યોછે તે વેરાના પછશા જમાડતલે આપવા અને જમતલે તે દંડના પછશા લીધા શીવાએ કોહને ગેર મલી જમવા જાએ તો તેઓ જમતલોને તથા જમાડનારને તે ગુરુ રશમદડીથી ખહારરાએછે

અથવા તેને માઠી રકમના હંદ કરીને ખીજાઓ ભેગા
ખાન પાનમા લખાતકરે
એટલુજ નહપણુ જરે માણુશ મરવાને પડે તારે તે વખતે
તેના માલ લેવાને વાશતે તેઓ કેટલી મુકિતએ રચી બેઠાએ
ચાતે એક બે પેટભરાને હાથ તડેરાંને ને તેઓને ખુબ
વખાણી વખાણી હિચા ચડાવે પછે તેઓ મરનાર પાશે જઈ
ગણી પ્રકારથી જાંઘ ચિત્રુ ચમળાવે જે આં મિલકત તુ
બધી ગુરૂ દેવ શ્રી ઠાકુરજીની કરીદે તો તને ગહ લોક
પ્રાપ્ત થશે ને કધી તેમ ન કરીશ તો તુ નરકમાં જઈશ-
હત્યાદી ગણી પ્રકારની પુકવી ઓપી તેના કાન કુકવા માડે
પછે જરે તે મરનાર બેશુદ્ધ થઈ જાય તારે એક લખત
પોતાના ગેરથી બનાવી લાવે તે લખત ભેઠ માથી કાઢી
મરનારનો હાથ જાલી શષ શાથીઓ કરી બધાને દેખાડી તેના
ગર છુટી જાય પછે તે પછશ પછશ કરી મરનારના પ્રાણ
જડ નીકરી જાય તારે પછશ ગુરૂના ગરમાં જાય
એવી અમારા ગુરૂની વ્રતી છે પણ અમે શું કરીએ અ-
મારે હપાએ નહ એવો જીલમ કોએ અટકાવ વાની કોશિશ
કરેતો તેના ઉપર બધા ભારાભાઓ એકેયમ દુટ્ટીપડે ન
તેને અનેક પ્રકારથી દુખ દેવાની તેઓ તજ ખીજા કરે ગણો.

બરમે બરમે શહુ દુખ પામે છે પણ શાચી નમાને તો
આપણને શુ જેમ આસે તેમ શરણુ (બધાની રીતે રીતને
વેલી આવે દીવાળી) એ શાશ્વતંગ પરમેશ્વરે આપણે છવ છવએ
એની વાત આપણાથી થાએ નહ.

જોગેશ્વરોવાચ

ઉદ્યોત છંદ

જડતા છવપણુ ની ચુક; બમે બમ્બો શરકત ચુક
મ્હોમા ચુકિત ઝોની જાળ, પાંણી છેકછે પાતાળ ૧
ઝોલખ એક આતમરામ, બરમે બરકમાં બહુ ઠામ
તુછે કીઆ રથળની દાળ; તારે મુળ તું શંબાર ૨
પડમાં પ્રેમલો યહ પાશ, હુંડાતી નથી કહ રાશ
ઉપર ઝોડમાં જંજાર, જગમાં યશે હાણી આર ૩
તારા તવને તુ લક્ષ, શોધી શદ ગુરની પક્ષ
જેથી થશે પ્રણ કાંમ, ધરમાં વશે આરો ધામ ૪
શંદે શર્વ મનનો જાય, શદ વિચાર પેદા થાય
તુટે તુછ જેવિ ટેવ, બોધે જડે શાચો દેવ ૫
એવા શરલ શોધ ઉપાય, શદ ગુર મમજુ ને રહાય
તારા વખત ને નવ ચુક, દિન દિન ફરે દેહ નો રૂપ ૬
ઠાકી ઠગારાની ઠાઠ, વર્ધા વરશ ઝાઝા શાઠ

જનમાં જનમિઓ હરિદાસ, પોપટ જેમ પડિઓ પાશ ૭
 માળી મતલખીની વાત, દિવસે ગણી કારી રાત
 જનના દામ હરવા કામ, કલીમાં બન્યા બહુ ભગવાંન ૮
 ગરવે ગ્રહે ગુરુનિ ટેક, કર્મો કરે દુસ્ત વિથેક
 દેમે દેવનો નર્હ ત્રાશ, સુધે જીવતાનો માંશ ૯
 આપે કંઈકને પર ધામ, પોતે બને શ્રીગનશામ
 બાણે બાંપનો તપરાજ, ગરમાં કરે એમ અવાજ ૧૦
 નાખી એમ જનમા ભર્મ, કંઠો ન કરવાના કર્મ
 ગુજને ગણે નિચો દાસ ત્રીઅ થીરમે રાશ બિલાશ ૧૧
 બુલ વેમાનનિ દર્હ માન, કરમાં ધરે ફેફળ પાન
 આપે એકડે ઓગાર, કુત વેધવ અપર્મ પાર ૧૨
 ગાવાકહે વિષયનાં ગીત, એવી ગુજ ગુરુની રીત;
 ગુજને અખર નહીં નાદાન, ગરવે કર્મ વધે ગુમાન. ૧૩
 શમજે શરવ મનમાં આપ, કરતાં શોચ લાગે પાપ;
 ઉત્તરી ગ્રહી એવી ટેક, વેમી પડ્યો વેમાં છેક. ૧૪
 માટે મેલ શહુ મતિતાણુ, કરમાં હવે ભવની હાણુ;
 ચિંતવું શદ્યુરથી આહાય, ગુરુનાગુણો ગુરુની માય. ૧૫
 જીવનસુકત યાદશ જટ, જો શાધીશ શાદન ખરટ
 સુનિની મેહર અપરંપાર, ભીમા બાણે શદ્ય વીમાર. ૧૬

જો બાઈ તને જ્યારથી માન તો ઉપજા હંદથી થયો હશે. હજી તને વધારે જો શાંભળવું છેએ તો આ પ્રતી માતરમાં એવા ગુરૂઓ જોઈશ છે તેટલાઓમાંની એક એકની વરતણુક અને પ્રમાણીક પણ કે તો વરણુવી આપુ પણ શું કરે જે હાલ વખત થોડો છે વાચતે ખીજા પ્રયત્ને તને ખબર જ્યારથી કઈ શમજાવીશ તારે તું ખર માનશે હમણાં તારાંમન ગળશે નહીં.

હુરીદારા:—હા મહારાજ તમે કોણે તે હુંખુ જાણું છું. પણ એમાં વાક અમારજ છે ગુરૂજી દો બાલકોએ એને શુદ્ધિ એતો શ્લોકાળ બાલકોએ પણ અમા પોતે ગરના માણુશને ન જાણી એ તારે ગુરૂજી શુ કરેને તેઓતો એટલા ઉપરજ બેઠાએ કે કોઈ પ્રકારથી પદ્મશા ધરમા આવે પછે શારા કામથી કે માઠા કામથી પણ આવક તેઓને પણ જોએ બિચારા શું કરે તેઓના અરમ લખ હુટપડયા તે પછે શેવકોના ગડદન ન મારે તો કપાથી ઉપડે.

ચોપાઈ.

તે શુદ્ધ શાસ્ત્ર સર્વ મહારાજ, શમેકાળ કેવાએ આજ;
વાંક ન ગણવો ગુરૂજી તણો, વિધવા અબળા જીપર મણો. ૧

આવી આપે મોઠા ધામ, રાંડો સમજે શાઆ રામ;
 મન માને તમ મોજો કરે, દષવ થકી મનમાં નવ ડરે. ૨
 શાજો દિવસ વશનમાં જાય, સતાર તપ્પલા લાઘને ગાય
 રાત દિવસ રામામા રમે, તેની વૃત્તી કેમ ન બમે ૩
 ખૂબ નવાલા તાજા આવ, કેક્ર વીનાં તો ગડી ન જાય
 પેરી ઝોડી બટકા કરે, માયા દેખી કૃત્યા કરે ૪
 કેડ કંધારો હીરા હાર, આમા ચુકઠા ઠાડો ઠાડ
 ઠડ ઠડ હીડે વાકા વરે, ધીરડી પરધારા પર ધરે ૫
 આપા પંથી પુજે દેવ, ડગવા લોક કરે બહુ શેવ
 અન દેવની નધ્યા કરે, ચોકે પડ્યા જેમ તર્ફડે ૬
 વિશય તણુ વાપ્યાણો કરે, ઝવાલા પર અતધારા ઢરે
 ખટ રથના લાવી અગાર, માઢે યુક્તી હારો હાર ૭
 શંકર શાયે શંધિ વર, જોને જાણે દીધો જોર
 વેદ જાણે દીધો આપ, મેઢા નધ માને મા આપ ૮
 હુતો મનમા સમજી શર્વ, ફેકટ શધને કરીએ ગર્વ
 શર્ણુ પડ્યા પર જીલમી કરે, રૂશી મૂચી પધથા હરે ૯
 કહ ન શકીએ કોને વાત, શદુ મુગાપા શુંપં આત
 પ્રેમ જરે ત્યાપુએ કોણુ, ગગને ઉગે મગને વોણુ ૧૦
 શું કરીએ શબ એ મારજ, શરણુ પડ્યાની સમજી લાજ
 સુખથી કેતા લાગે પાપ, મનમા શદુ મારે શંતાપ ૧૧

જોએશ્વર:—મનમા બધાં શમજેછે ને કેતાં પાપ લાગેછે
મુરખોએ બાધ શત્રુતે કેનુનામ (શમજવું તેજખોલવું)
એનુ નામ શત્રુએ પણ મનમા એક શમજીએ પારે ખીજી
ખોલીએ એતો કપટની વાત થઇ (મનમારામ બગલમાછરી
ખાતાબલી પણનજરાંબુરી) તે વાત થઇ શાબલ બાધ ૫ કેવા
ગુર કીધા

ત્રલંગીકંદ

એગુર અમાની, ગર્વગુમાંની, નફ્ટચેતાની, તેધાર્યા
એદુખનાદાણી, અવગુણકાણી, વર્થવખાણી, ભવખાર્યા
ગુરનાગુણકારા, મિથનાંબરા, તનબંનજોખન, હરનારા
એગુણગમકારા, લાલચધારા, નફ્ટઠગારા, ગુરતારા
ગરવેપદધાર્યા, વિશયવધાર્યા, શહુવિશવાશી, માહશાર્યા
શાદંનવિશાયા, વેમજિતાર્યા, પ્રેમમમ્મો, ડીમાયા
મનનામનવારા, ધરમધુતારા, જોજોપેકલી, નાચારા
એગુણગમકારા, લાલચધારા, નફ્ટઠગારા, ગુરતારા— ૨
બહરાંમામાલે, બહારનચાલે, ગરમાબિળા, બરમાવે
પિતાપખતાડે, ખીકદેખાડે, બપકાથીજન, શરમાવે
એવિશયશંકારી, કુટીલજીભારી, વિગરવિચારી, કુલકાર
એગુણગમકારા, લાલચધારા, નફ્ટઠગારા, ગુરતારા— ૩

નોવણ્ણઅઆશી, કરરંકકાશી, જગમાહાશી, જનજાણે
 તેજોધેપુરા, જગડેશુરા, અકલઅધુરા, મતતાંણે
 એરંચનજાંણે, ફાકટતાંણે, પરવણિનિથાના, અજવાડા
 એયુલુગમકારા, લાલચધારા, નકટકગારા, ગુરતારા— ૪
 દામાદરજેવો, કળજીગડેવો, આદાણીફૂલ, થીઆડો
 એદેશદીવાડો, માણુથમારો, મળનોદાગે, લોપાડો
 એબકતહરાંમી, બંપરવામી, બજાંઆથે, જમનમારા
 એયુલુગમકારા, લાલચધારા, નકટકગારા, ગુરતારા— ૫
 હવેમમતામારી, જોષવિચારી, શોધીનેકર, ગુરમાની
 મનનાંમડખારી, શજહુશાઆરી, તરતતજીદે, તોફાંની
 શુભજાંમકથારથ, પરદીપારથ, મૂકવિથેરથ, બોધમારા
 એયુલુગમકારા, લાલચધારા, નકટકગારા, ગુરતારા— ૬
 તેથમેનથાર્યો, બવશુખહાર્યો, દધિધનેજો, ટાખાના
 તુચડયોથેતાને, વધંયુમાને, કમોનમાને, દીવાના
 નામનુથનિજોનિ, ફરીનઆવે, ચોરાંશીલખ, નાંમારા
 એયુલુગમકારા, લાલચધારા, નકટકગારા, ગુરતારા— ૭
 અમેઅકલજીતારી, અનુબવશારી, ખુબવિચારી, પદકીધા
 ગુનિનામતમાળી, પૂસ્તકજાંપી, શહુશજનને, કરદીધા
 હવેજીઆવિચારો, અનુબવસારો, રથમાનજે, તમારા
 એયુલુ ગમકારા, લાલચધારા, નકટકગારા, ગુરતારા— ૮

હુરીદાસ:--હામહારાજ વાત તો બધી ખરી છે હવે મને બધી વાત પેટમાં ઉતરી કાઢ નહ હવેથી સમજશું તેવો કેશુ કપટીનહ થાઈએ આપણે આગળ દરતા હતા ખસુ હવે તમારી કૃપા મારા ઉપર થઈ તારે શા વાસતે જાનો રાખીએ કહ દહ-એ પાદરો તો બિચારા ખીજ બધા બ્રાહ્મ બચ્ચો તો સમજશે તેઓ બિચારા ગણાંજ વેળામાં બુટાયા કરે છે તે સમજી નહ મુક્ત થશે એજ હું તમારો ઉપકાર માનીશ આમડો માહારાજ અમે તેઓની વરતાણુક જોઈને એમજ ધારતા હતાજ.

ગરબી.

વરાવાઆ લોકો વિપ્રોશાયે પાડયો વાંદો (એરામનીઉ)

અમાની ગુરૂઓ વરયા નહી દોયે નાવારયા

વિશવાયે પહચા મારયા.

અ ૨૬

બુરૂ ગરવીને માનજ દેતા, શખડા શેવક હારયા

માન્યા નહી મુરખ ગકેને, ક્રીષ્ના ક્ષલના ધારયા—અ ૧

ઉદર થકી માતાના ઉપજી, બેખ ગુરૂના ધારયા

વિશયસુખોમાં મગ્ન થઈને, મતખખ મુળવી સારય—અ ૨

માન બોધ અભ્યાસ તજીને, બુકિત ઠાઠ મૃગારયા

માયામાં મસ્તાન બનીઆં, વશન વિશ્વ અત વારયા.— ૩

- શેવ ક્રીઓથી રનેહશબ્દને, શેવકના ભવ ખારયા.
 શામા ઓને શમભવે ને, અમે તમોને તારયા.—અ. ૪
 ગર નારી ગર પીડા પામે, અમન કરે પર દારા
 વશન કરે વેશા નીશાર્ય, એવા ગુરે અમારા—અ. ૫
 નાચ મંદિરમા થાય નકીતો, નાચેખા પ્રતારા
 શકુ શેવકકા જોઈ શરાવે, ખપરા મડદ વિચારા—અ. ૬
 તન મન ધન શકુના ડગીઆ, આપી ઝોટા ભારા
 પડશા અર્થે પંદ પડાવે, કલીના કુઠીલ ડગારા—અ. ૭
 માઆથી ભરપુર બરાયા, જેમ ચોમાશે નારા
 મ્હોમાઆનો વેગ વધીયો, જેવી ધાર પુહારા—અ. ૮
 શાધન અર્થે પ્રેમ વતાડ્યાં, માન અર્થ હોકારા
 શુષ્પને અર્થે શેવ કરાવે, કરતલ ખેલ શુમારયા—અ. ૯
 ધામ લાલ પરધામ પોચાડે, માને મતીના મારયા
 દોલહી ડોડે જટલાલ જુમે, ધિલમા લાલચ ધારા—અ. ૧૦

આતમને પેઠની કષ્ટ પલુશુકરીએ તેકલ આપણને માનશે હવે એ-
 કમા પડે તેઓને ખીજમા પડે તેઓના પ્રેમલા આપણને બેનાથી શુકામહે
 અમને તો તમારા શદ પુરસના દર્શણ થઆ એજ મ્હોટો લાભ થઓ
 મ્હારાજ હવે મને તમા મોક્ષનો રશતો વતાવો કહેતો કાશીમાજલક ક
 હોતો ગોકુળ વ્રંધાવન ચોરાશી કોશમા જુધવાથ કરે હોતો સ-
 ન્યાશી યાહ કોતો વેરાગી યાહ જટાધારણ કરે હોતો મુની વ્રત-

લઉ કોતો રામાનુજ કેપીરા મીચ્ચાલ વેમેરે ગણ્ણુન પંથો છે તે માળે પ્રકારથી પ્રધામને રચતો મણે તે મને જ્ઞતાડો આપણને ખીજી કોઇ વાતની ત્રસણા નથી.

જોગેશ્વરોવાચ.

જો બાઇ ગમેતો જાતરામા જ ગમેતો જોગી શન્યાશીથા પણ જેવો અસ્તાસ્ત્રમમાં રચ્ચાથી મોક્ષ શકે છે તેવો ખીજે કોઇ રચતે મોક્ષ મળનાર નથી જો શમજીને અસ્તાસ્ત્રમ પાડે જો, બાઈ જાતરાંજી પણ મોક્ષનો રચતો ગોતવો કેપી-જો કઈ છે જાતરામા કઈ પરમેશ્વર નથી કોઇ પંથવારા પાથે નથી તે કાઈ જાનો નથી વંગમાનથી દુરનથી પોતાની આખોના પડજાઆ તડે પરમેશ્વર છે જો માણુશ શમજી શકે તો શાક્ષાત તેને દેખશે પણ તે પરમેશ્વર જ્ઞાન ચક્ષુ શિવાય દેખવામા નહ આવે વાચતે તુ તે ધારણુ કર એટલે તારા બટકવાનો ભ્રમ ટળી જશે તેના પરજો નરસીમેતાના તથા મનોહર સ્વામીના યથ તને કહુ તે શંભલ.

૫૬.

અત્યા નામ પામ્યો પણ રામને નવ લક્ષ્મી, વૈષ્ણવ પદકેઈ બિરદ આણે; ધરવચે પુત્રવીના જેવું પારણું, વરવિના જેહવી જાન માણે; અ. ૧ વ્યાધિની વેદના વિષ્ણુની ના ટળે, કાણો ગગનમાં મેલ આળે ;

હરિને ભક્ષ્યાવિના હરિકૃષ્ણે જન થયો, વાત પકવાનથી મુખ ન બાળે, ૨
 શું એમ જાણે જે હરિજન હું થયો, વિષ્ણુપદ ગાધ થયો ભક્ત ભવમાં;
 કરણિ તો કામની હોડ કરે હંસની, હંસને તો હશી કાઢે લવમાં; ૩
 પંડમાં પ્રભુ પણ પ્રગટ પેએ નહીં, કોગટ 'વ્રક્ષ'ને દૂર બાળે;
 અગણિત 'વ્રક્ષ'નું ગણિત લેખું કરે, દુષ્ટ બાવે કરી માળ ગાણે; અ. ૪
 જો નિરાકારમાં જેહનું મન ગળે, ભિન્ન સંસારની બાંતિ બાંગે;
 ઘસ નરસીયો તે તેને અરણે નમે; જ્ઞાન વિજ્ઞાનની જોત જાગે. અ. ૫

૫૬.

રામ પ્રભાતીઝી.

જ્યાં લગી આત્મા તલ ચીન્થો નહીં, ત્યાં લગી સાધના શર્વજીઠી;
 માંત્રુખ દેહ તારો એમ એજે ગયો, માવઠાની જેમ વૃષ્ટિ પૂઠી: જ્યાં ૧
 શું થયું સ્નાનને શેવ પૂજાયકી, શું થયું ધેર રહિ દાન દીધે;
 શું થયું ધરિ જગ્ગ બસ્મ લેપન કરે, શું થયું વાળ લોચન કીધે; જ્યાં. ૨
 શું થયું તપ ને તીર્થ કીધાયકી, શું થયું માળ ગ્રહિ નામ લીધે;
 શું થયું તિલકને તુલસિ ધાર્યાયકી, શું થયું ગંગજળ-પાન પીધે; જા ૩
 શું થયું વેદ આકરણ વાણી વદે, શું થયું રાગ ને રંગ જાણે;
 શું થયું ખટ દર્શન સેવાયકી, શું થયું વરણના બિદ આણે. જ્યાં. ૪
 એ જે ખર્પમ સહુ ષેઠ બરવાતણા; આતમારામ પરિવ્રક્ષ ન જોયો;

બળે નરસીયો કે તત્વ દરશન વિના, રત્ન ચિંતા મહુજી જન્મ જાયો. ૫

ઉપજા બેય ૫૬ નરસી મિતાના કઆ હવે આ મનોર
આમીના કહુ તે શાબજ

૫૬.

મુરખ પાપ ટાલવાચીણે વગદા કોડ ॥ ૧૬ ॥

કાશીમા ષઠમાસ જૈ રહેવા રાખે કોડ ॥

નિત્ય જૈ નાહૈ ગોમતી, સેવે શ્રી રણછોડ ॥ મુરખ ॥ ૧ ॥

બવ બાધા બઝડ્યોં કરે, અડસટ તીરથ નાહાય ॥

પગલે પગલે પાપનો, અધિકૃતિમેરે થાય ॥ મુરખ ॥ ૨ ॥

ગોમય માટીલે પશુ, માધવટા બહુ નાહાય ॥

ચડચડ બોલે ચાંચડી, કડકડ જાડાં થાય ॥ મુરખ ॥ ૩ ॥

પંચાગ્નિ સાધન કરે, ઉલટી ત્વચા દઝાય ॥

ધુમ્પાન તપ આદરે, મુખમાં ધૂમ જરાય ॥ મુરખ ॥ ૪ ॥

કજ્જલિક બહુ વ્રતકરે, તેથી તટ સૂકાય ॥

બાલચ ધારા ચારતી, તે પલંગવ મૂકાય ॥ મુરખ ॥ ૫ ॥

દેવ વિવિધ વિધિ પીનવે, પૂજાકરે અખંડ ॥

દશે આંગળાં દાંતદંધ પાપ, પડે જ્યમ દંડ ॥ મુરખ ॥ ૬ ॥

એણિપરે ધાયે અતિ ધણો, ન જાહે પાતકમૂલ ॥

ખીલો ડાંમે કપમ મટે, અમ ઉદરનુ શુભ ॥ મુરખ ॥ ૭ ॥

શતસંવહર તૂંપડી, જલમાં ડબકાં ખાય ॥
 અંતર ધાયા વણુ કદી, કટુતાઈ નવ જાય ॥ મૂરખ ॥ ૮ ॥
 ત્યમ અંતરથી પાપનૂ, મૂલ કરયાવણુ દુર ॥
 કાયકલેશ વૃથા કરે, મમતાતણા મજુર ॥ મૂરખ ॥ ૯ ॥
 કામાદીક મનથી તલે, સત્યાદિકને સાહે ॥
 અંતર પામી ધ્યનુ, ધ્યાન ધરે મનમાંહે ॥ મૂરખ ॥ ૧૦ ॥
 બિદ રહીત હરિને ભલે, સધલે હરિદરસાય ॥
 તો સાધન સરવે ફલે, પાતક દુર પલાય ॥ મૂરખ ॥ ૧૧ ॥
 દેહોહંમતિ વીથરે, શુદ્ધ સ્વરૂપ પમાય ॥
 મનોહર માયા ઝાંઝવા, દેખત મિથ્યા યાય ॥ મૂરખા ॥ ૧૨ ॥

૫૬

રાગજંગલો.

કપટી પાપ આપ, તો હીંડે કારોકાર ॥ ટેકા ॥
 ચપટી ચોખ્ખાણે રૂરે, સર્વ દેવતા દ્વાર ॥
 કર જોડીને વિનવે, ક્ષારાં પાપ નિવાર ॥ કપટી ॥ ૧ ॥
 એકાંતે પૂજા કરે, ગંધપુષ્પ બહુ પેર ॥
 કાલોઘૈને કરગરે, જાણે આણે મેર ॥ કપટી ॥ ૨ ॥
 નીચો થઈ પાપે નમે, બહુ નાચે બહુ ગાય ॥

આંખો વીચે પ્રેમથી, મનમગ્નિન ધન્ય ॥ કપટી ॥ ૩ ॥
 કામ ક્રોધ ઉરમાં અમિત, ધન માટે બહુ ધાય ॥
 ચોરીચાડી કપટજલ, જમ તમ કરીને કમાય ॥ કપટી ॥ ૪ ॥
 મન જાણે કહેવાયકી, પાપ થાયેછે નાશ ॥
 પાપ મુલ પસારી પડયો, રૂપું હર્ષયકાશ ॥ કપટી ॥ ૫ ॥
 પાપાણ્ણાતો મૂલ છે, કામાદિક મન મેલ ॥
 ત્યાહાસુધીનહી સાબલે, દેવ ગણેછે ફેલ ॥ કપટી ॥ ૬ ॥
 પાપ ટલાવા ચાહેતો, કામાદીકને ટાલ ॥
 સત્ય દયા સંતોષની, આડી કરને ખાલ ॥ કપટી ॥ ૭ ॥
 નિર્મલ ચૈ હરિ ભજન કર, રાખી દૃઢ વિશ્વાસ ॥
 મનોહર સદ્ય સુકાવશે, કાપી પાતક પાશા ॥ કપટી ॥ ૮ ॥

હરીદાસ:વાહવારે મહારાજ તમારો કોઈ મોટા અનુભવી જણ
 પાતમારી પાત બધો ખરીછે અને તમે પ્રથમ ક્યો જે માણુશ
 મારીનામે ગેરહુટી જાએ એ બધા અકૃતોશ્રી ગોકુલમાં
 થાએછે વાચતે તમાર કેવુ જે જાતરા ગયાથી, કોઈ પંથમા
 રહ્યાથી, દેવને પુજવાથી, નાચવાથી ગાવાથી, મોક્ષનો
 મારગ નહમણે તારે મોક્ષનો રસ્તો તે કેમ જડે? તે અમને
 બતાવો

જોગેશ્વર:—જો બાધ હજુ એટલો નથી શમળ્યો તારે

શમનપોતે શું? નો બાઈ જતરા શા વાશતે જવો તે, મને શમનવ.

હુરીદારા:—મહારાજ જતરામાંજઈ બધા દેવસ્થાનામાં દરશણ કરવાં, ભેટ કરવી, બિદા કરવી, ચોરાશી કોશની પરિક્રમા કરીએ, ઘાતા જીપરણાં કરીએ, રોજ મંઢળીએ થાય, ખુપ દુધ પેંડા થયતા તાની કચોડી ગણી સ્વાદીક પરશાદ થયતે મુલે શેનલોટીનો દુધ ગણેજ સ્વાદીક થાય, મહારાજ ત્યા ગામ ગામના રાજએ આવે ને રાતદાડો જોઇએ તો આનંદ ઓછવ લાગેછે, મંદીરમાં જઇયેતો હોહો ઠડોઠડ ટોપલા પડતા દેખીએ કોઈના તો વચ્ચ ફાટીજાય, કોઇની આ બર લુટાએ કોઇની આપ્ત માથુ પુઠીજાય એવી મજા જતરામાં છે;

મહામુની:—જો બાઈ આજે તેં ઉપની બાપત કઈ તે બધી વિશ્યની કઈ શારા માલ ખાવાથી હપ્તોએ મસ્ત થાય તેથી દુરમતિ ઉપજે પ્રતી અંચળ થાય તેથી પુનને બદલે ઉલટો પાપ થાય પણ મુરજે શાસ્ત્રમાં જતરા જવાને કહેલછે તેનો કારણ એટલોજછે કે મોટા મોટામંત પુરશ તપશ્વી શી નાશી વગેરે મહા પુરશોનો શમાગમ કરવો તે દવારા મોક્ષનો રથતો શોધવો ને તે શમનયા પછી કંઈ પરખંચ નકરવી, જો બાઈ જતરા જવાનો ફક્ત તો તારેજ થાયે જરે શંસારથી રક્ત થઇએ તારેજ બાકી આજના

શમામા તો (૮) વરસની છોકરી (૧૨) વરસનો છોકરો, ઘાટો દોર ઉપાડી ચાલેા બાધ જતરા ચાલેા બાધ જતરા પહેતા જઇ મહા વૃદ્ધો કરેછે તે વિદુષો તમામ મોટાછે કે જે દેખતા માણુશેની આંખમાથી ખુન જરેછે કાળજમા દાજ શંભાતી નથી અરે બાધ તું કોઇ ઘેલોછે કે ગાડોછે તુ છતુ શંભલેછે કે આ ઠેકાણે અનરથ થાયછે તે અનરથ કેવો છે કે તમામ શરમ બરેલોછે તેમારાથી કેવાય નઈ કારણ કે હું એ બાપતનો બાશણુ કર તો મારો મુનિષ્ઠત છુટી જાય પણ જેને તું શદ્યુર કહેછે તે એવાજ કામોના કરતજછે વાશતે બાધ તુને જનવર જેટલી શાજ નથી જો એ બાપતને વાશતે તો તમામ કુકડા મેંડાઓ વગેરે ને પણ ખુન આવી જોએછે, કેટલાક વખત રથતામા નજરે પડેછે કે કુકડા પોત પોતામા વઢી તદ્દજ મરણ પામેજા જોવામા આવેછે અરે બાધ પશુજેવા પ્રાણી તને એટલી શમજણુ નથી મનમા ખુન નથી આવતો જો હાલ તરતની બનેલીવાત શ્રીમદ ગોકુળમા એક શાડવરશની વખના યુરેછે તેની અમારા એક ખાતરી બરેલા મીંત્ર શાયે ઘાસ્તી છે તે બેઓ પોતાની ઘાસ્તીનાં હકથી કોઈ વાત એક બીજાથી છપાવેનહ પછે એક દાડે તે મીંત્રે પેલા યુરને પુછ્યુ કે મહારાજ આંપેલી બાર વરસની છોકડીએ એ તમાને

કાથી હાથ પડે એટલે તે ગુરૂ પોતાના ખરા અભીમાનથી કે-
વાળાઓ કે ભાઈ જે ભત્રામાં આવે તેનો અમથી કદી બેઠુ-
ખ ધાયનછ તેની પરીક્ષા પેલા મીત્રની ખાતરી થઆ
તલક ગુરૂજી એતેજ વખતે વતાવી દીધી અરસર તને
ધીકારછે ધીકારછે તારા ગુરૂજીને ધીકારછે વાશતે ભાઈ
હાજની ભત્રા તો તારે એવીજ શંભળવી હવેથી ચે બધા
ફેલ ગુકાદે ને પોતાને ગેર જઈ શદ ગુરૂના ગુપ્તથી વેદાંત
મવલુ કરીને દેહમાં તને હું પછુછે તે ગુકાદે પોતે શાક્ષી
રૂપે રેજે શંકારી કામ કરતોજજે કોઈને બરોશરેજેમા
પરમારથમાં પ્રીતી રાખજે દ્વેષ રાગ ગુકા દેજે તો ગેર
મેઠા મોક્ષ છે.

હુરીદારા:—મહારાજ તમારા શીવાયે ખીજો શદગુરૂ
ગ્યાથી મડે આપણે તો તમારીજ વાણી મવલુ કરશું ને
મેઠા રેશુ.

જાગેશ્વર:—જો ભાઈ મારામાંથી તારે શું વરશે તુ
તારે ગેરજ તારા છોકરા તારો રાહા જોતા હશે હું તને
ખચીત કડ જડ કે જો (મનચંગા તો કથરોટમે મંગા)

અરબી.

વરાવાઆ લોકો વીઝો શાયે પાડયો વાંદો (એરામની).

જો વાલાવીચ મારાથી, તા રૂ થુંવરથી

ના,રા,અંબુ શાઈ કરશે જો ૭૬

ખાન પાનના વિશય પદા રથ, જંગળ માં ક્યા જડશે.

પુરુષકૂલ ત્રણ વાચુ બખનાં, ગુજને આકૃત પડશે. જો. ૧

હું જોગેશ્વર જંગલવાશી, શેજસમાદિ ચડશે

અધોર વનમાં રહથ એકેસો, તારો અર્ચનશરશે જો. ૨

જંભુક વાંદર રીછ મૂગપતી, ગોર શબ્દ ઓચરશે

તે તારાથી સહનન થાશે, થર થર ધુજ્યા કરશે. જો. ૩

એકઆ શને કરેત પશ્યા, એકાગ્રેશો વશે.

મડી પલકજો પડયો વિખ્યા, તોશહુપાંણી ફેશે. જો. ૪

કેશ જટા નખવડા વધારી, અંગવિ ભુતી ધશે.

ગરનારી પરનારી, કેરે દર્શ, પર્શ તપ ખરશે. જો. ૫

કયા શુણી વે,દાંતતણી, શં શાર થ કીમન વરશે.

તત્વ વિચાર થઓ ગુજનેતો, ગેર ન પાછો ફરશે. ૬

જંગલમા નઈ કામ તમારો, ગેર બેઠા પ્રભુ મડશે

સદ ગુરુ મુખથી પીઓ અંજરથ, તત્વર તત્વોત ચડશે-જો ૭

ખટ સાધનને શિદ કર્યાતો, આશા ત્રણ્યા મરશે

હુતેશું ને કાઆ કોની, હત્યાદી અનુ શરશે-જો ૮

ની,લીમા નર,મળ મન રાખી, પર દારા નહ ખરશે
હંતા મમતા દુર થઇતો શિશુજ કારજ સરશે-તો ૯
શર્વજગત મય પ્રભુને જાણી પોતે સાક્ષી ઇશે
માહા વાક્ય ઉપદેશ થઓતો બવનો ફેરે ટળશે-તો ૧૦

તો ભાઈ આ પ્રથમે તારે ગેરજ વલી ખીતે પ્રથ-
મે આવતે મારીપાથે પોકડ પ્રકારના ઢોઢાળ બધાંછે બદી
હગપાઈ તને સમજવીય હાનતો તારે ગેરજ હગમણીદીશાથી
ભારા ગામનો રસતો મળશે ત્યાંજ શદગુર શર્ણુ થઈને આ-
વોધ્યાનરાખતે તો જીવન સુફલછે આ શાંબજ મનોરસવા
મીના પદ શ્રીગીતાજીને અનુસાર શ્રીકૃષ્ણના વાક્યછે તે શાંબજી

ગરખી

સુણે કૃષ્ણતણી વાંણુછે પ્રમાંણરે તાણુ પડી મેલીરે ॥
બળો ચૈતન અખંડ તજો સર્વ વિષય કામના ઘેલીરે ॥ ૧ ॥
શોક દુઃખથાપે સુખેથી આનંદરે, મનમાં ન આણેરે ॥
રાગ દ્વેષ ખીણીક વેહેમ કાંમ કોધરે, શત્રુ કરી જાણેરે ॥ ૨ ॥
અષ્ટ દુઃ શુભા શુભ કેરે વેણુરે, કોઈને ન કેળોરે ॥
સર્વ ધોકસું પ્રીતિ નહી વેરરે, સાક્ષી જેવા રેજોરે ॥ ૩ ॥
સર્વ હદ્દીયોને કર્મ તણી પેરરે, નિજ વશ કીજોરે ॥

સર્વ વિષયેનેવિષ રૂપ ગણી. ક્રોધને ન જ્યાંહી જાવા દીજે ॥ ૪ ॥
 બુદ્ધ દુઃખ થકી ઇદ્રિયો મંદ થયારે, પણ રહે પ્રીતિરે ॥
 અહ્મ બહે નહે વિષય તણી પ્રીતરે, તેણે ઇદ્રિ જીતિરે ॥ ૫ ॥
 આધન ટાણે પણ ઇદ્રિયો બલવંતરે, મનજાયે તાણીરે ॥
 તેહેને જીતિ બહે આતમા તે શૂરરે, અન્ય બરે પાણીરે ॥ ૬ ॥
 વિષય સાંબરતા થાય તેના સંગરે, તેથી કામ જાગેરે ॥
 તેથી ક્રોધ તેથી મોહ તેથી બુદ્ધી તણી સમજણુ જાગેરે ॥ ૭ ॥
 માટે કરે વિષય તજી રાગ દ્વેષરે નિજ મન જીતેરે ॥
 નિત્યે ધરે અહ્મધ્યાન તજી માનરે પ્રીતિ તણી રીતેરે ॥ ૮ ॥
 સમિચનંદ અહ્મ સાક્ષાતરે, જે જન જાણેરે ॥
 તેહેના જય દુઃખ દોષ થાય મુક્ત રે આનંદ મોજ માણેરે ॥ ૯ ॥
 સમાપ્ત.

ઐક માહાનપુરશે આગ્રંથ છાપવામા પદ-

શાની મદદ કરી તેને માન પતર
તેણે પોતાનો નામ પ્રશીદ કી ધોનથી

કવિત મનહાર

પરમ ઉદાર દિલદાર, ધીર ધાર વીર

જીતમ વિચારવાન, એવોતો દેખાડીદે.

ભૂમી ખોડી ખોડી, દેશ દેશ કોળી કોળી સાંભ;

જગને વિષાડી કાતો, પાતાળથી પાડિદે
સરસે સહુનાં કાજ, રીઝશે જગનો રાજ
એકાદાતો આવે સમે, આબથી બિતારીદે
સુધડ સનેહી સેઠ, શુધ સતવાદી સૂર
શકળ શુધારોકાના શાથી આમા કાઢિદે.—

૧

ગૂથા બોલે રૂડો ગ્રંથ, જુજવા કુટિલ પંથ
પોતાના અજાણ મંત્ર રાશ ધુસ્ત આણવા
અંતરમાં રાખી હામ, બિમલથી કીધૂ કામ,
જસઆલ્યો ગામોગામ, નામને પ્રમાણવા.

પૂરશે પ્રભૂ બિમલ, પાપીઆ પામશે બેદ
દુડીજસે જુડો બેદ જુલમનો જાણવા
બાટીઆનો વડોબાણ, ગુણની અમૂલ આણ
એવોતો શૂરો સુજાણ જાણ્યોન પ્રમાણવા—
વોમા પડ્યા બેઠીજન, પ્રેમમાં થયા મગન
સોપી બેઠાં તન મન દુડીપડ્યા તાનમાં
ગોદડાનુ કીધૂં બહાણ માય બેઠા બડ જાણ
માલમ અતી અજાણ આધજો સુખાણમાં
બેઠીન વિચારે વાત ઉપર અંધારી રાત

૨

દુડી વરસાદ આવી પડ્યા તે તોફાનમાં
દીર્ઘ વિચાર વણ, કોને એવી દાઝઆવે
ડુખતાં બિધારી તેને, લાવે શુધ સાનમાં—
બરમા ધરી ગુમાન બિમલથી કાડે ધામ

૩

સહુના સુધારે કામ, હરનિશ નેહથી
 પ્રાણિ એને ઘોડતેની એને મન ચીડ તેથી
 તાકી માથો વીર સનમાર્ગ સનેહથી
 પંખિયોના ફલ્યાંઝાડ પુણ્યના પ્રમાણપહાડ
 દિલના જીદાર દિઠા દેહધારી દેહથી
 ભીમજી ના બાવ તેથી જીતમ બલાઈ તેની
 પાધરો ગરંથ થયો એણી પેર ખેહથી

૪

આરતી.

જ્ય સંતન સુખ કર્તા, મુનિવર વર વર્તા મુનિ.
 ઘટ ઘટ ગુલ્ય વિચરતા, જગત જીદર ભર્તા—જયદેવ. જયદેવ ૧
 આદી અંત વખાણું, મધ્ય તને જાણું
 સર્વ સ્તળ તુજ થાણું અનુ ભવ પર માણું—જયદેવ જયદેવ ૨
 ત્રાહિ ત્રાહિ જગ ત્રાતા, તૂજન પિતુ માતા.
 પરમેશ્વર પ્રખ્યાતા, હર સંકટ થાંતા—જયદેવ જયદેવ ૩
 અગનિત ગુણ નરનારી, અહિ હુજગત ભારી
 અનરથ ધર્મ વિચારી, બૂલ્યા ભવ બહારી—જયદેવ જયદેવ ૪
 જન બૂલ્યા બહુ ભર્યે, અથડાયા ધર્મે;
 કર્મી પડ્યા કુકર્મે, માને નહિ મર્મે.—જયદેવ જયદેવ ૫
 જીમતી જોડ ફસાયા, બહુ શાણા ડાહ્યા
 લાગી જડની માયા, મેઠા દ્રઢ પાયા.—જયદેવ જયદેવ ૬

ભર્મ પડ્યા નવ ભાડે, કશિ કાંઠા આઢે
 દંભ વિષદથી લાડે, ધીક ધરમ પાડે.—જયદેવ જયદેવ ૭
 એકન તફી તાણે, પરની નવ જાણે
 ગુણ અવગુણ ન પ્રમાણે, પયિંની મત તાણે—જયદેવ જયદેવ ૮
 અગણિત લોક ભીખારી, બહેમે મતિ મારી
 અનુભવ લેન વિચારી, કરે મારામારી—જયદેવ જયદેવ ૯
 એ ધંછા નહી તારી, જગના ઉપકારી
 ધર્મ ઠગો કળિ કાળિ, આપે દુષ્પ ભારી—જયદેવ જયદેવ ૧૦
 લોભી લાલ ઠગારા, દિલ લાલચ ધારા
 અતિ અનરય ના ભારા, કપટી કુળ કારા—જયદેવ જયદેવ ૧૧
 સન મારગ વિસરાવ્યા, અન કહી ભરમાવ્યા;
 લાગ પછેતે ફાળ્યા, બહુ મરડી દાખ્યા—જયદેવ જયદેવ ૧૨
 જીનમદ સકલ જીયાપી, અદૈત ગુરૂ થાપી;
 બોધ સુધા રસ માપી, નિજ જા દેઆપી—જયદેવ જયદેવ ૧૩
 સન મારગ સમજતી, અંન ભરમ ઠારી
 શાધન શિદ્ય વતાવી, શદુ વેમો ખારી—જયદેવ જયદેવ ૧૪
 ગ્રંથ રચ્યો ગુણકારી, શુ ધ અનુ ભવ સારી
 રંચન જીકતી જાંચારી. સમજો નરનારી—જયદેવ જયદેવ ૧૫
 છંદરચ્યા વિચારે. શકુ શજન કામે
 ચીધ્યા આતમ રામે. ભીમાને નામે— ૧૬

શુધીપત્ર.

—o—

પૃષ્ઠ	ક્રીઆપદમા	અશુધ	શુધ
૨.....	ત્રભંગી	સ્તન	સ્તન
૫.....	ધુપદ... ..	આ	આં
૬.....	૦	નિર્જુન... ..	નિર્જુન
૧૦.....	જ્યુલનાછંદ	ગિરિશિખરને ..	ગિરિશિખરને
૧૧.....	હંશાળછંદ... ..	હંશાળછંદ... ..	હંશાળછંદ
૧૨.....	૦	કૃશ્ણા	કૃશ્ણ
૦	છંદતોટક	છંદતોટકો... ..	છંદતોટક
૧૩.....	૦	ફલવાડી... ..	ફલવાડી
૧૪.....	પદ	મામરાજો. ...	મારાજો
૧૫.....	દોહરો... ..	જોષરૂપ	જોષરૂપ
૨૧	દોહરો... ..	ગર્વધા... ..	ગર્વનધાર
૦	ગદ... ..	વેદત... ..	વેદાંત
૨૨.....	શવૈઆ... ..	૦	શવૈઆ
૦	૦	આનંદ	આનંદ
૦	૦	નિરમશુધ... ..	નિરમજશુધ
૨૩	કવીતમનહર	પરવ્રત... ..	પરદ્રવ્ય
૦	૦	એવોગુડો ...	એવાગુડો
૦	૦	હુટતા	હુટતા
૨૬	દોહરો... ..	એકાગ્ર	એકાગ્ર
૩૦.....	ગરખી... ..	મોક્ષા	મોક્ષ
૩૫	ગરખી... ..	તાણવા... ..	તાણવા
૩૬... ..	૦	તમેતનજો... ..	તમેતર્તતજો
૪૧	ઉદયોતછંદ... ..	ચિંતવુ... ..	ચિંતવું
૪૩.....	ચોપાધ... ..	નિષ્પા... ..	નિષ્પા
૪૪.....	ત્રભંગીછંદ... ..	૨	૨
૪૫	૦	જમનમારા... ..	જમનામારા
૪૬.....	ગરખી	૫	૫

પ્રશતાવના

આજે પ્રધ્વીમાં,—મોઠામાં, મોઢું પાપ વિશ્વાશ ગાતછે તેથી કહેલછે કે વિશ્વાશ ગાતીને મહાપાપી એમતો આપણે બધા માણુશો, શમજી શકશુ, પણ કેટલાએક પુરુશો મંદમાની થાયેછે, તેછવું જાણેછે પણ, તેની આંખ, ઉગડતીનથી જુએભાધયો આ શંસારમાં આપણને ગુરૂ કરવાતે શાવાસ્તે કરવા છે તેઓ ધ્વારા તમામ શાસ્ત્રનો અધ્યયન કરવો તેથી પરમાત્માં તે શું પદારથછે તે શમજાય અને તે શમજ્યા તારે દેહ અધ્યાશકરવો દેહ અધ્યાશ એટલે દેહ કોનીછે એનો બંદાણુ શાથી-છે એદેહમાં શું પદારથો ભર્યાછે ઇત્યાદી શમજાએ તારે મનનો જે મોહછે તે નાશ પામીજાય અને મોહગએ તારે ઇંદ્રીઓ પોતાની મેજે શાંત થઇજાય વ્રતીદ્રડ થાય મનની હંતા મમતા જાય તારે તેને સ્વીદાનદંત્ર ચરપનો લક્ષપડ તારેજ તે જીવન મુક્તથાય એવાગુણીથી જેઓ શિસ્થેને જીવન મુક્તકરેછે તેનોજ નામગુરૂ શાસ્ત્રમાં કહેલછે બાકી આજના લોકોતો ઉંદરના જેમ મોઝામાં મોઝો ઢોડીઓ ખાવા સાર શકંજમાં, આવતા વાર, નથી લગાડતા પણ ગુરૂતે શા વાસ્તે કરવા તેમાંશુંગુણુછે ઇત્યાદી વિચાર કરવામાંજ મોઠો પાપ શમજી પોતાના ભવની હાણી કરેછે તેઓ ખીચારા પોતાનો વીચાર કરવાને શમરથ થાસે તે શારૂ પર-મેશ્વરની સ્તુતીકરી આગ્રંથ રચવા મે દુરસ્ત વીચારો આગ્રં-થ ગણેજા ઉતામ્પરો છાંપવામાં આવ્યોછે વાસ્તે કોઈ કોઈ ઢોકાણે નજર ચુક થએલછે તે પાછલ શુધીપત્ર ઢાંકેલછે વાસ્તે શુભ જનોએ શમજીને વાચવો.

શંવત ૧૯૨૯ પોરા વધ (૨ પુવે

અનુક્રમણીકા

છંદનામ	કવીતાનુમથાકું	પૃષ્ઠ
શાદ્ધલવક્રિતવ્રત...	આરાધુ.....	૧
ત્રભંગીછંદ...	તેંગુરપદ...	૩
ક્રુપદ...	અજરઅમર...	૫
હરીગીત...	ઉજ્જ્વલનગરી...	૮
શુભના...	હગીઓભાણુ.....	૧૦
હંશાળ...	જોધળાંખોંથઓ...	૧૧
તોટક...	મુનીઆમમ...	૧૨
પદ...	મારાજોગીજી...	૧૪
દેશી...	જાગ્યાજાગ્યા...	૧૫
દેશીગોઢીરાગમા...	શુભમજો...	૧૭
પદ...	ઓલખઆતમરામ...	૧૮
ભુજંગી...	હૃદયોકદાપી...	૨૦
શવેઆ...	આનંદમમ...	૨૨
કવીતમનહર...	જેનેમાથે...	૦
પદ...	પ્રભુતને...	૨૪
પદ રાગશરંગ...	મારાજોગીજીહારાજ...	૨૮
ગરખી.....	અમાનીજીવડા.....	૨૯
પદ.....	જોજોજોજોરેઉંદમતીજનઅપાર...	૩૦
ગરખી...	ગરવીલાલોક...	૩૫
શ્લોક. ૨ }	ગુરોરધ્ય તજેત્ત્વમ	૩૭
હ્રોતછંદ.....	જડતાજીવપણુનીમુક.....	૪૦
ઓપાહ...	તેશહુશાસુશબમારાજ...	૪૨
ત્રભંગીછંદ...	એગુર...	૪૪
ગરખી...	અમાની...	૪૫
પદ...	અલ્યાનામપામ્યોપણુ...	૪૮
પદ...	જાંલગી...	૪૯
પદ...	મુરખપાપજાવા...	૫૦
પદ...	કપટીપાપઆપતો...	૫૧
ગરખી...	જોવાલાવીરા...	૫૫, ૫૬
ગરખી...	મુજોકૃષ્ણતણીવાણુ.....	૫૭
કવિતમનહર...	પરમહુદાર...	૫૯
આરતી...	જયશતન.....	૬૦

જાહેર ખબર.

પુસ્તકો ખરીદનારા સાહેબો.

નંબર.

૧૦૦ શેડ લક્ષ્મીદાસ ખીમજી.	૫૦ શેડ જીવરાજ ખાળ
૨૫ „ મધુસાદાસ ભવજી.	૬ „ ગોવરધનદાસ દમ્યાળ.
૫ „ ઝીમોવનદાસ રૂપજી.	૪ „ ખીમજી પશોતમ આણુદાપૂરી
૧૦ „ મુળજી ઠાકરસી.	૧ „ હસરાજ નરશી.
૫ „ વજનજી ખીમજી.	૧ „ દેવકણ નય.
૧૦ „ કરસનદાસ નેતશી.	૧ „ હીરજી દેવકડ

એક બાકીઆ રહાજનની વંશાવળીનો પ્રાચીન પુસ્તક મંત હાય અડપોઝ તે શુધ ચુજસતીમાં શુધારી છપાવીશ તેના કીમત પાછળથી જાહેર કરવામાં આવશે.

એ પુસ્તકોનો કાપી રાષ્ટ્ર લીધેલો છે.

એ પુસ્તકો કાગકાદેવીનેરસે ઠા. કરસનદાસલીલાધરની દુકાનેમજીએ

